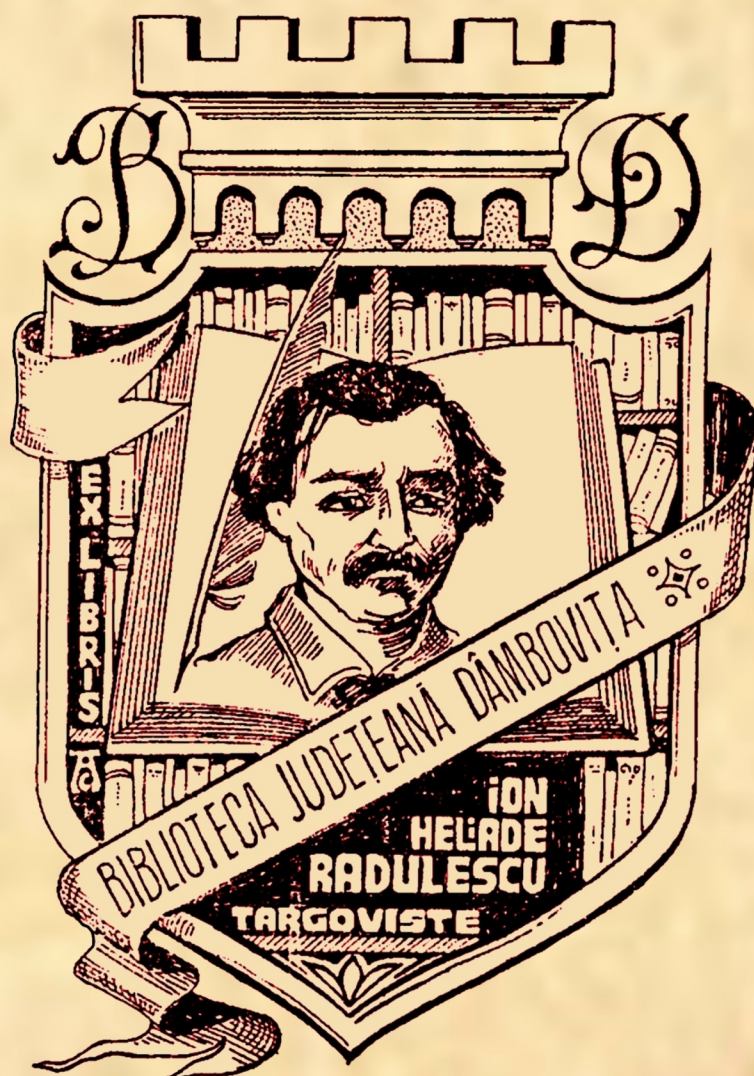
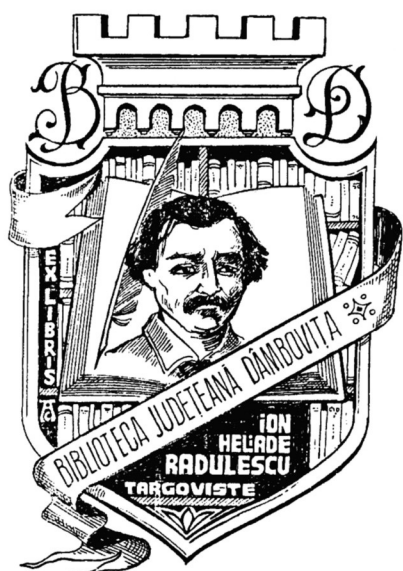

CURIER

Revistă de cultură și bibliologie

Biblioteca Județeană „Ion Heliade Rădulescu” Dâmbovița
Târgoviște • An XXII – Nr. 1 (43) 2016

Colectivul de redacție

Director fondator:

Conf. univ. dr. Victor Petrescu

Redactor-șef:

Prof. univ. dr. Agnes Erich,
director Biblioteca Județeană „Ion
Heliade Rădulescu” Dâmbovița

Seniori editori:

Prof. univ. dr. Radu Ștefan Vergatti
Dr. Gheorghe Buluță

Redactori:

Dr. Alexandru Ștefănescu
Vlăduț Andreescu
Daniela Iordache

Procesare computerizată:

Ileana Faur
Mariana Briceag

Tehnoredactare:

Ioan Alexandru Muscalu

Redacția și administrația:

Str. Stelea, nr. 2
Târgoviște, Dâmbovița, 130018
Tel. 0245 612 316
Fax 0372 870 442
www.bjdb.ro
office@bjdb.ro

Editura **Bibliotheca**

Str. Nicolae Radian, bl. KB2/3
Târgoviște, Dâmbovița
Tel./fax 0245 212 241
www.bibliotheca.ro
biblioth@gmail.com

DATE CONTACT SECȚII

- **Director**
Prof. univ. dr. Agnes Erich
eagnes@bjdb.ro
- **Secretariat**
office@bjdb.ro;
biblioteca_județeană_dâmbovița@yahoo.com
tel. 0245 612 316
fax 0372 870 442
- **Secția Împrumut Adulți**
imprumutadultisectie@yahoo.com
tel. 0732 100 453
- **Sala de Lectură**
lecturabjdb@yahoo.com
- **Secția Periodice**
sectiaperiodice@yahoo.com
- **Secția Multimedia-Internet**
sectia_de_arta@yahoo.com
- **Secția Tehnico-Științifică**
sectiatehnica@yahoo.com
- **Secția Colecții Speciale**
colectiispeciale@yahoo.com
- **Compartiment Dezvoltare, evidență,
prelucrarea colecțiilor**
evidentabjdb@yahoo.com
- **Metodic**
vladut_andreescu@yahoo.com
- **Filiala pentru Copii**
„Ioan Alexandru Brătescu-Voinești”
sectiapentrucopii@yahoo.com
tel. 0245 634112
- **Secția Carte în Limbi străine**
tel. 0372 740 621
- **Centrul de Informare Comunitară și Europeană**
EUROPE DIRECT Târgoviște
office@edtargoviste.ro
www.edtargoviste.ro
tel. 0345 100 581
fax 0345 100 582

ISSN 1223-9712

4 771223 1471002

CUPRINS

- **Ziua de naștere a lui Constantin Brâncuși – Zi națională din 2016 / 2**

INTERFERENȚE CULTURALE

- **La raftul bibliotecii – Mălăieș în călcâieș**, Nicolae Georgescu / 4
- **Izbucnirea Primului Război Mondial.**
Contacte politice la cel mai înalt nivel, Radu Ștefan Vergatti / 6
- **I.L. Caragiale și Târgoviștea**, Petre Gheorghe Bârlea / 8
- **Eminescu bibliotecar**, Victor Petrescu / 12

DEMERS BIBLIOTECAR MODERN

- **Creativitatea și inovația puse în slujba bibliotecii județene prin proiectul INELI-Balkans**, Vlăduț Andreescu / 15
- **Procedura internă de lucru și control pentru achiziția unităților de bibliotecă pe suportați diferiți**, Daniela Iordache / 16
- **Cultura informației, un nou concept cu care operează bibliotecile**, Agnes Erich / 21

DIN VIAȚA BIBLIOTECILOR

- **Caragialiana 2016**, Alexandru Ștefănescu / 23
- **Bunele maniere la Biblioteca Comunală „Mihai Mircea Ciobanu” Slobozia Moară**, Adriana Niță / 24
- **Biblioteca Pietroșița – leac pentru minte, ochi, suflet**, Liliana Negulescu / 25

PATRIMONIU

- **Personalități militare dâmbovițene: Ioan Nicolin (1882-1942) – teoretician, profesor și comandant militar**, Cornel Mărculescu / 27

REMEMBER

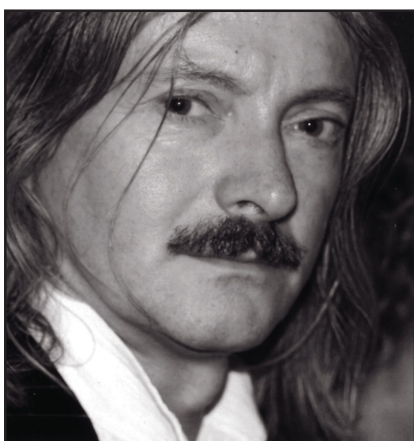
- **Mihalache Drăghiceanu – dascăl și bibliotecar**, Victor Petrescu / 34
- **Gheorghe Buluță. Nume rezonant al bibliologiei românești**, V.P. / 36

TABLETA DE SCRITOR

- **József Pildner** / 37
- **Mihail Iurcu** / 38

TINERE CONDEIE

- **Confesiunile unui artist**, Claudia F. Badea / 40

Ziua de naștere a lui Constantin Brâncuși – Zi națională din 2016

Convorbire cu MIHAI ȘERBĂNESCU, artist plastic

Domnule profesor, anul acesta pentru prima oară în istoria noastră, avem declarată ca sărbătoare națională ziua de naștere a unui artist, mă refer la ziua de naștere a lui Constantin Brâncuși. Cum considerați această abordare?

Mi se pare binevenită. Faptul că un artist este luat în considerație, că asta înseamnă de fapt zi națională, faptul că este luat în considerație și mai ales că e un artist plastic. E sculptor, i se mai spune și „părintele artei moderne”, cu toate că arta modernă, cred eu, pornește cumva din preistorie, este un merit al lui, dar e și un merit al poporului român și al celor care au avut în minte ca una din zilele anului începând din acest an să fie marcată în acest fel. Țin să menționez că inițiativa sa de a dona statului român, în 1951, o serie de opere, aflate în atelierul său din Paris, a fost respinsă de autoritățile comuniste și de Academia Republicii Populare Române, pe motiv că arta sa este „decadentă”, realizată cu mijloace „burgheze”. La începutul anilor '50, printre membrii Academiei RPR se numărau personalități ca: Mihail Sadoveanu, George Călinescu, Camil Petrescu sau Geo Bogza. Acestora li s-a adus în atenție faptul că Brâncuși dorea să își doneze sculpturile către statul român, însă au refuzat categoric, considerând că artistul nu respectă tiparele clasice ale domeniului.

Într-o lume tot mai înclinată către pragmatism, cum vedeți rolul educației artistice în formarea caracterului unui copil sau al unui tânăr?

Spun mereu o vorbă care îmi place și vine de la un poet, mai ales că în momentul ăsta în care vorbim suntem înconjurați de cărți, a spus Blaga la un moment dat că «numai în lacuri cu noroi în fund cresc nuferi». Vedeți, pragmatismul ăsta probabil

că are un rod, nu știu și nu îmi aduc aminte ca în istoria omenirii să fii fost mai mulți poeți, mai mulți scriitori, mai mulți pictori mai mulți oameni atrași de domeniul artisticului, de sfera artistică ca în veacurile pe care le trăim, pline de pragmatism.

Asta înseamnă că eu, la Școala de Artă, vă mărturisesc că trebuie să am cel mult 28 de elevi și am 82. Mai înțelegeți dumneavoastră cum e cu pragmatismul. Asta înseamnă că atracția nu dispăre, chiar dacă lumea devine pe zi ce trece mai avansată, să zic, în pragmatism. Faptul că foarte mulți se orientează către sfera artistică, către sfera sportivă – și când spun artă mă refer de la literatură până la teatru, la arte vizuale – asta înseamnă că există un echilibru pe care nu gândul omului îl reglează, ci e un reglaj cosmic, să spun așa, face ca mulți tineri să se apropie de zona artei.

Considerați activitățile extrașcolare de tipul celor organizate în bibliotecă utile pentru formarea gustului artistic al tinerilor utilizatori?

Da, dar nu numai în bibliotecă. Știu, lucrați la bibliotecă și probabil că sunteți mai aproape de zona asta, dar să știți că și la școala de artă și la un liceu de artă și manifestările stradale la un moment dat pot atrage și copilul, tânărul, adultul să meargă către sala de spectacole, către bibliotecă, către școala de artă sau să învețe una din activitățile artistice pe care școlile, bibliotecile le aduc în prim plan.

Ce manifestare stradală considerați că ar avea un impact pentru a atrage tânărul în zona asta?

Sunt foarte multe, începând la noi, la Târgoviște. La un moment dat teatrul organizează știu, în luna iunie o manifestare de vreo săptămână în care

sigur teatrul e pe primul loc, dar el e și stradal. Mă gândesc că sunt teatre care ies în stradă de multe ori, la București și nu numai, e vorba de Calea Lumini care, mulți îmi spun că din momentul acela începe Paștele pentru ei, și asta vă spun pentru că sunt organizator. Îmi dau seama că sunt manifestări care te duc cu gândul în altă parte, te sustrag de la pragmatismul de care vorbeam mai devreme.

Considerați că arta și activitățile sale sunt suficient promovate în media, fie ea locală sau național?

Unii se bucură de mediatizare, alții mai puțin, dar nu aș da vina pe media și pe nimeni altcineva. Arta, dacă este bună, are audiență. Este găsită, chiar dacă nu la început. Nu trebuie să fiu dezamăgit că am scos azi o carte și n-are aplauzele pe care le vreau eu. Nu trebuie să fiu dezamăgit că am pictat astăzi și nimeni nu m-a băgat în seamă. Este de lungă cursă. Aici nu ești la 100 de m garduri, ești la maraton, la 42 de km. În toată sfera artistică, dacă nu ai răbdare înseamnă ca poți să te duci la altceva sau doar să deguști. În urma unei școli sau în momentul în care înveți ceva, poți să fii degustător de literatură, de expoziții, de artă plastică, de teatru și degustătorul – e un termen care îmi place mie – la un moment dat poate să fie cultivat. Nu trebuie să execuți neapărat. Eu n-am fost niciodată pe o scenă, n-am făcut teatru, dar merg la teatru pentru că îmi place. Nu înseamnă că trebuie să scriu poezie ca să citesc poezie. Pot să mă bucur de truda poezilor citind poezia.

Din experiența dumneavoastră ca profesor și mai ales din contactul constant pe care îl aveți cu generația tânără, pe care dintre arte o considerați cea mai aproape sau cu priza cea mai mare față de generația actuală, de tinerii, să spunem din ultimul deceniu?

Eu cred că ușile sunt deschise și nu cred că trebuie să facem o statistică. Sună, ce mă întrebați așa, ca un proces verbal și le spun și a lor mei care vin la școală, zic „Domne, în artă să nu faceți procese verbale, treceți în sfera artistică procesul verbal!”. Înseamnă așa, apropo de cei care vin și unde ar fi atracția mai mare, păi poate să fie cea mai mică atracție, dar dacă coborâm în timp, Brâncuși și-a ales o sferă artistică care nu e foarte mult promovată, sculptura, și iată că ne-a făcut cunoscuți în lume. Le spun elevilor, cum spuneam mai devreme, procesul verbal înseamnă că „în această cameră sunt trei pupitre, două dulapuri, două fotolii, un pat, o măsuță...”. Asta e procesul verbal. Vine poetul și zice: „În casa aceea pătată de lună / cu lucruri mai multe decât era loc / cu

mult nenoroc ce pâruse noroc /...și așa în continuare că o știu pe toată. Da' îmi place și subliniez: „În casa aceea pătată de lună / cu lucruri mai multe decât era loc...”... Asta e poezie. Folosind același limbaj putem face un proces verbal sec sau putem facem artă, poezie. Ușile sunt deschise pentru tineri și cred că, indiferent unde ar intra sunt bineveniți.

Asta e clar, dar vi se pare că se regăsesc sau înțeleg mai ușor un anumit stil, gustă mai mult o anumită artă?

După ce am studiat atâta mi-am dat seama că trebuie să pornească de la joacă, poate să guste rock-ul și la un moment dat să devină interpret la operă, muzică cultă, sau să facă parte dintr-o filarmonică sau măcar să fie în sală la spectacolele unei filarmonici și tot e un câștig. Întotdeauna pornim de la joacă. Ne jucăm atrăgându-ne ceva și mergem într-acolo aproape fără să știm de ce. De cele mai multe ori explicațiile strică. Pentru că așa simt și cu asta am terminat. De ce mă duc pe stadion? de ce când o reprezentantă de-a noastră, de frunte, joacă tenis și noi stăm, cu toate că n-am luat niciodată racheta și o minge de tenis în mână, dar stăm cu ochii? Și am stat 2-3 ore cu sufletul la gură și tot așa. Asta înseamnă că avem o atracție către... Și mai sunt și vârfurile de lance. Oamenii care fac lucrul ăla la nivel performant. Și ei atrag atenția și atunci eu pot deveni spectator atras De ce face omul ăla la nivel înalt. Începând de la literatură, că și acolo e o performanță, începând de la arte plastice, iar în domeniul artelor plastice – să revenim la Brâncuși – sculptura e dusă la rang de regină. E un termen pe care îl mai folosesc câteodată și maneliștii, dar nu pot să-l ocolesc pentru că prima dată a fost regina și pe urma manea. Deci la rang de regină.

În calitate de artist plastic ce credeți că lipsește orașului nostru?

Păi, singurul lucru și pe care îl subliniez mereu e Galeria de artă care trebuie să spun, pe timpul lui Ceaușescu am avut-o. Am avut-o și câțiva ani după, dar de câțiva ani buni ea nu mai există. Avem bibliotecă, avem teren de sport, avem școli, avem școli de artă și nu avem o galerie de artă. E rușinos pentru un oraș, și mai ales pentru politicianii care conduc, pentru că de ei depinde, mai ales că locul unde a fost o galerie de artă este un partid care se rotește, a fost ba PDL, acum e PNL. Le-am spus și dumnealor și o să spun tot timpul că nu e o rușine: jumătate din spațiul de acolo, dacă l-ar împrumuta artei ar avea mai multă audiență.

INTERFERENȚE CULTURALE

LA RAFTUL BIBLIOTECII Mălăieș în călcâieș

... Vă mai aduceți aminte de cântecul Caprei la Creangă? Iată-l după manuscrisul autorului:

Trei iezi, cucuieți,
Mamei ușa descuieți
Că v-aduce mama vouă
Brânză-n buze,
Lapte-n țâțe;
Drob de sare,
Pe spinare
Mălăieș
În călcâieș,
Smoc de flori
Pe subțiori

Trei iezi, cucuieți,
Mamei ușa descuieți!
Că v-aduce mama vouă
Brânză-n buze,
Lapte-n țâțe;
Drob de sare,
Pe spinare
Mălăieș
În călcâieș,
Smoc de flori
Pe subțiori.

Nu diferențele de text mă interesează (în spinare, la subțiori etc.), nici cele de punctuație. Vreau să-mi explic și eu, ca și unii dintre dumneavoastră poate, cum aduce Capra la iezii ei, desculță fiind ca orice capră, mălai (fie de porumb, fie de grâu sau orz) – în călcâi?! La noi, în Muntenia, e o vorbă, cică: *îți cântă greierii în călcâie*, adică ai călcâiele crăpate de alergătură (și de munca de peste an; se întâmplă mai ales toamna, la claca de porumbi, când ne cățărăm toți pe grămada imensă de știuleți puși undeva, a acioală, unii mai sus, alții mai jos, cum ne găsim loc și culcuș, astfel că ni se văd picioarele goale – că doar nu ne-om urca încălțați pe roade)... Așa să fie, adică mama capră și-a îndesat mălăieșul în crăpături?! Sau, mă rog, între copitele ei – mici, dar patru la număr, s-ar aduna ceva-ceva pentru iezișorii ei. Așa ceva nu se poate, dom'le!

Ei bine, chestia e că eu am reușit să leg lucrurile cumva, dar mi-e cam greu să vă explic. O iau pe îndelete, cu binișorul, să nu se supere unii și alții. Așadar, făceam curățenie prin bibliotecă, tot adunând pentru a nu știu câta oară cărțile care nu-mi trebuie pentru a le pune în saci (iar sacii... să-i trimit la moara timpului, adică să-i mai desfac la Sfântul Așteaptă). Având câteva ediții Creangă, m-am decis să opresc doar două, pe Iordan și

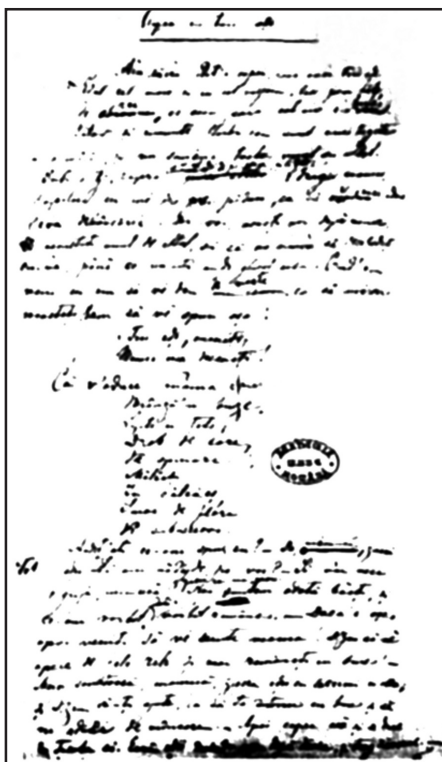
pe G. T. Kirileanu – și am dat deoparte, între altele, hârtoagele vechi din BPT, de la începutul secolului al XX-lea, acelea pline de greșeli de literă, de cuvinte... Știți cum era: BPT-ul a fost la început o colecție respectabilă și respectată pe drept cuvânt, foarte corectă cu textul – dar a avut principiul prelungirii continue de tiraj, pe măsura vânzărilor, fără a nota că este o ediție nouă, a câta ediție este, ci păstrând doar numărul de ordine al cărții din colecție. Așa se face că poți avea un BPT Creangă, crezând că este ediția princeps (aceea din 1892) – dar să fie, de fapt, o carte cine știe când retipărită, recorectată după reforma ortografică din 1904, de pildă, reculeasă, etc. Dacă nu stabilești că este o ediție veche, ai o copie oarecare. Îmi propusesem, dar n-am studiat-o, o țineam mai mult de decor, ca primă carte a operelor lui Creangă. Așadar, jos cu ea, cine știe când voi mai avea eu timp de lucruri atât de grațios gratuite.

Totuși, i-am mângâiat pentru ultima oară coperta – și am deschis întâmplător una dintre cele cinci broșuri. Nimeresc tocmai la *Capra cu trei iezi*, chiar la cântec – și citesc:

Mălăieși
În călcâieș

Îmi atrage strident atenția pluralul: se formase reflexul *mălăeș în călcâieș*. Cine știe, mi-am zis,

greșelile lor. Iau ediția Iordan: *mălăieș*. Ediția Kirileanu: *mălăieș*. *Convorbirile literare* din 1875 (sunt pe *Internet*) cu prima tipăritură: la fel. Glosarele, la ambele ediții, nu au termenul, desigur pentru îl consideră cuvânt curent, cu sensul obișnuit. Trec, leg sacul, îl las în plata Domnului (nu-i mai dau de urmă, o fi fiind pe la țară, pe undeva) – dar îmi rămâne în minte acest plural, care-mi leagă bine, dar bine de tot, lucrurile. Am gândit, adică, așa: dar dacă tipograful n-a greșit, ci a simțit termenul? Poate că e vorba de ceva cum ar fi *mălăieș*, *mălăieși*, *mălăieșuri*. Ar fi o iarbă, cum e măcrișul, unțisorul, ceva cu gust, un „condiment” de pus la mâncare. Păi, sigur că da: capra, ca orice capră, are copite – dar ceva mai sus de ele mai

ED.G.T. Kirileanu, 1939

are cei doi pinteni, puși la capătul unei alte articulații, pe care sprijină piciorul când merge, mai ales când urcă: acesta este „călcâieșul” ei, ea n-are decât să agațe în acești pinteni o iarbă cu gust pentru iezișori. Mai jos, vedeți cum spune: „Smoc de flori / pe subțiori”. Pentru vaca mea, din copilăria, ziceam că acest sprijin de rezervă că se cheamă chișiță (și am argumente să cred că de aici vine și numele Chișinăului... dar cu altă ocazie). Memoria îmi aduce în față caprele ieșind de prin stufărișuri, de pe deal: poartă pe drum fire de iarbă încurcate în acest „călcâieș” până acasă. Iată, Capra lui Creangă a știut unde să calce ca să le aducă iezielor ceva bun, o iarbă acrișoară.

Da, dar caută acum prin dicționare o plantă numită *mălăieș* cu pluralul *mălăieși/mălăieșuri*. Nu există, eu am căutat cuvântul în toate dicționarele pe care le-am găsit. Există, totuși, ceva: o localitate prin Vâlcea, cu numele *Mălaia*. Nu, nu vine de la mălai, ci de la o ... plantă care se cheamă mălaie, este galbenă ca unțisorul (ca mălaiul de porumb) și crește pe pantele însoțite ale dealurilor dimprejur. E aromată, zice-se. Este un augmentativ: mălai – mălaie (un fel de mălai mare). Dar diminutivul, n-o fi existând? Am întrebat pe cineva din zona Râmnicu Sărat-Brăila, și mi-a confirmat că *mălăieșul* e o plantă aromatică de pe la ei, un fel de măcriș. N-am confirmarea din teren, însă, și există posibilitatea ca doamna să fi

vrut doar să-mi dea dreptate, pentru că i-am explicat mai înainte ce caut de fapt.

Despre *mălăieș în călcâieș* a scris, într-o revistă celebră un filolog celebru. Este vorba de Emil Vrăbie, mare slavist, specialist în etimologii, și textul său „Mălăieș în călcâieș” s-a publicat în revista *Limba română*, a Academiei Române, în 1970, fiind apreciat de Iorgu Iordan și alți mari filologi ai momentului. Face parte din lecturile mele de studenție, și rețin bine ideea. Autorul este la fel de nedumerit ca mulți dintre noi: cum poate Capra să poarte mălai în călcâi? Pe scurt, el emendează textul, considerând că Ion Creangă n-a înțeles vorba populară: era „mălăieș un călcâieș” – și explică: în limba veche „călcâieș” înseamnă și „căuș”, „colțuc”, o

bucată mică din ceva: asta aduce capra, nu *în*, ci un *călcâieș* de mălai. Demonstrația este superbă (și spumoasă: autorul analizează traducerile din Creangă în franceză, germană, rusă, maghiară – arătând absurdul sensurilor)... Dar se referă la al doilea termen din expresie, eu ce să-i fac dacă tipograful BPT-ului l-a greșit pe primul? Menționez probitatea științifică a lui Emil Vrăbie: nu cere schimbarea textului, ci doar o notă marginală – pentru el, ca filolog – așa cum ar trebui să fie pentru toți filologii – textul fiind de neschimbat.

Nici prin gând nu-mi trece, nici mie, să-l schimb pe Creangă – dar de explicații este nevoie. Totuși, priviți facsimilul din ediția G. T. Kirileanu (dă în fotografie exact pagina cu scrisul lui Creangă la cântecul Caprei): povestitorul pare a fi scris *mălăieși*, se vede un adaos la finalul cuvântului. Dacă e așa, rezultă că tipograful de la *Convorbiri literare*, din 1875, a înțeles diminutivul de la *mălai*, și textul tipărit a înghețat astfel peste tot. Ca să nu mai complice lucrurile, probabil, Iordan nu dă facsimilul în ediția sa (la Academie se păstrează patru file din *Capra cu trei iezi*, el dă numai trei dintre ele). Poftim de compară – ceva, cu nimic. Drept pentru care, pentru că eu știu doar să leg lucrurile, nu și să le (mai) dezleg, luați de-l comparați singuri doar pe Kirileanu cu el însuși.

prof. univ. dr. Nicolae Georgescu

Izbucnirea Primului Război Mondial. Contacte politice la cel mai înalt nivel

S-a scris în mai multe rânduri, poate în prea multe, în mod nejustificat, că perioada cuprinsă între războiul franco-prusac (1870-1871) și declanșarea primului război mondial (iulie-august 1914) a fost o perioadă de pace. Nu este real. În acei ani a fost o liniște aparentă, în timpul căreia atmosfera era încărcată cu tensiunea prevestitoare a unei noi furtuni. Marile puteri, în frunte cu Imperiul German, participau la o cursă a înarmărilor. Ea putea duce la un singur rezultat: verificarea eficienței armelor pe câmpul de luptă. Situația tensionată, apăsătoare, era accentuată de existența celor două blocuri militare – Tripla Alianță și Antanta.

Tripla Alianță, formată din Imperiul German, Imperiul Austro-Ungar, Italia, la care aderase și Regatul României, nu era suficient de bine încheiată. Amenința chiar să se destrame. România, în profunzime, în rândurile oamenilor obișnuiți, manifesta o nemulțumire împotriva Triplei Alianțe: în timpul războaielor balcanice, Viena se situase hotărâtă pe poziția Bulgariei, împotriva țării noastre, iar Berlinul nu făcuse nimic în sprijinul Bucureștilor¹.

La Sankt-Petersburg țarul Nicolae al II-lea primea informații asupra stării de spirit antigermane și anti-austro-ungare din România. El știa că această atitudine era accentuată de politica antiromânească, de persecuție a românilor din Transilvania, dusă de guvernul Kálman Tisza de la Budapesta². Se mai cunoșteau sentimentele pro-rusești ale unor oameni politici ca Emil Costinescu³.

În acele condiții, s-a proiectat o alianță matrimonială între marea ducesă Olga Nicolaevna, fiica cea mai mare a țarului Rusiei și principele Carol, moștenitorul tronului României. În memoriile sale, Al. Marghiloman mărturisește

că la 22 februarie 1914, în timpul unei discuții cu regele Carol I, acesta i-a declarat că acea căsătorie putea fi bună pentru familie, dar că ea nu va duce la schimbarea politicii de stat⁴. Regele nu a avut încredere în promisiunea țarului că marea ducesă Olga va primi, drept zestre, Basarabia. Țarul a căutat să îmbunătățească situația și să încline balanța în favoarea apropierei României de Rusia. A propus și a obținut efectuarea unei vizite la 1 iunie 1914, în portul Constanța, în România. El venea cu plăcere, deoarece putea s-o întâlnească pe verișoara sa, principesa Maria, căreia încercase să-i facă oarecum curte în tinerețe.

I. Gh. Duca povestește, în memoriile lui, că înainte cu o zi de venirea țarului a făcut o plimbare spre Tuzla cu principesa Maria. Aceasta i l-a descris pe Nicolae al II-lea în culori calde, îndepărtând răutățile vehiculate la adresa lui. Un singur aspect, de natură pur feminină, nu l-a omis principesa Maria. Vărul ei, țarul Nicolae al II-lea, nu era pentru ea la fel de frumos ca restul familiei imperiale, în care se găseau bărbați înalți, bine făcuți, cu figuri seducătoare, cu o conversație spumoasă, cuceritoare, însă a subliniat că țarul Nicolae era un om foarte plăcut⁵.

A doua zi a sosit în Constanța țarul Nicolae al II-lea. El a venit din portul crimean Yalta, pe yachtul său somptuos, Standard, impresionant prin magnificență și eleganță. Era însoțit de familia sa restrânsă: țarina Alexandra, țareviciul Alexei și cele patru fiice ale lor.

Pe chei a fost așteptat de regele Carol I, îmbrăcat în uniformă de mareșal rus, în mână cu bastonul de mareșal rus, moștenitorul tronului, principele Ferdinand, îmbrăcat și el în uniformă rusă de colonel din garda țarului, precum și fiul său, principele Carol, purtând uniformă de

aghiotant imperial. I-au dat onorul țarului. Apoi au organizat o mare paradă militară. C. Bacalbașa a notat că țarul a fost impresionat de prestația regimentului local dobrogean, ai cărui soldați purtau fesuri⁶. Primirea militară de gală a fost completată de un Te Deum, o masă oficială și un bal.

Țarul s-a arătat extrem de binevoitor și a avut, pe yachtul lui, lungi discuții cu premierul Ion I. C. Brătianu și cu ministrul de externe Em. Porumbaru. Monarhul Rusiei le-a declarat oamenilor politici români că, în cazul în care se va intra în Serbia, el nu va sta deoparte, nu va rămâne indiferent⁷. Era vorba de panslavism și de apărarea popoarelor slave. Regele Carol I a rămas în expectativă. Brătianu a trimis imediat note informative la Berlin și la Viena despre discuțiile avute cu țarul Nicolae al II-lea⁸.

Țarina Alexandra Feodorovna s-a arătat extrem de amabilă cu familia regală din România. Cei din jur au fost uimiți, deoarece, de obicei, erau obișnuiți cu figura ei acră, puțin comunicativă. S-ar putea ca ea să fi avut acest comportament amabil datorită principesei Ileana. Mica, jucăușa, exuberanta și vesela principesă (care avea pe atunci 5 ani) s-a dus la suferindul țarevici Alexei, l-a luat de mâini, a început să se joace cu el, l-a scos din starea lui de sfială și l-a făcut să râdă.

În final, vizita s-a încheiat seara, atunci când, sub lumina lunii pline, s-a dat onorul țarului de către garda regală română comandată de regele Carol I, iar splendidul yacht „Standard” s-a îndepărtat, ca într-o imagine dintr-un basm.

Consecințele acestei vizite au fost deosebite.

În primul rând, s-a amânat căsătoria între marea ducesă Olga și principele Carol. Una dintre cauzele acestei amânări, cea principală, a constat în opoziția principesei Maria a României. Aceasta, fiind membră a familiei țarului, știa că în cadrul ei se transmitea, prin femei, o boală care-i afecta pe bărbați. Dovada evidentă era țareviciul Alexei. Ea a vrut să evite ca urmașii principelui Carol să sufere de acea maladie⁹.

În al doilea rând, nu s-a obținut ieșirea României din Tripla Alianță. Rusia cerea ca România să rămână neutră în cazul în care nu-și schimba aliații. Acest punct de vedere a fost însușit și susținut de Ion I. C. Brătianu.

În epocă, la începutul primului război mondial, în București circula o glumă în legătură cu neutralitatea României. Se spunea că domnul Carp afirma că a sosit ceasul intrării României în război. Domnul N. Filipescu, antantofil și francofil, spunea că nu a sosit încă ceasul să intrăm în luptă alături de Antantă. În fine, domnul Brătianu credea că este mai bine... să nu ne uităm la ceas.

Este foarte probabil ca decizia României de a rămâne neutră, adoptată de Consiliul de Coroană de la Sinaia (21 iulie/3august 1914), să fi fost determinată și de venirea în București, imediat după vizita țarului, a ministrului de externe al Rusiei, Serghei Dmitrievici Sazonov. Acesta nu-l însoțise pe țar, deoarece nu suporta călătoriile pe mare. A cirulat cu trenul. A stat nu mai puțin de patru zile în România, la București și Sinaia, unde a discutat cu factorii de decizie din guvernul României. Cum vizita țarului pregătise venirea lui în capitala României, a avut succes. La sfârșit s-a obținut ceea ce a dorit Rusia, implicit Antanta: România a rămas neutră și astfel, în urma unei vizite la înalt nivel, a fost slăbită Tripla Alianță.

NOTE

1. Cf. I. G. Duca, *Amintiri politice*, vol. I, ediția I, Jon Dumitru Verlag, München, 1981, p. 31.
2. Ibidem.
3. Cf. Al. Marghiloman, *Note politice 1897-1924*, vol. I, 1897-1915, Institutul de Arte Grafice „Eminescu” S.A., București, 1927, p. 230.
4. Ibidem, p. 212-213.
5. Principesa Maria i-a spus lui I. G. Duca: „Ca toată lumea ai auzit despre Niky (țarul Nicolae al II-lea, n.n.) că e prost, lipsit de orice atracție fizică. E adevărat că dacă îl compari cu alți membri ai familiei Romanoff, toți bărbați înalți și de o mare frumusețe, Împăratul nu este un Adonis, dar vei vedea mâine că nu este deloc așa cum s-a creat legenda în jurul lui. Ca Suveran nu-i iau apărarea, dar ca om te asigur că nu e prost și, în orice caz, că e plin de simplitate și de farmec” (cf. I. G. Duca, *op.cit.*, vol. I, ed.cit., p. 33-34).
6. Cf. C. Bacalbașa, *Bucureștii de altădată*, vol. IV, 1910-1914, ediția a doua, Editura Ziarului „Universul” S.A., București, 1936, p. 172.
7. Cf. I. G. Duca, *op. cit.*, vol. I, ed. cit., p. 32.
8. Ibidem. Deși ministrul de externe al Rusiei, Serghei Dmitrievici Sazonov sosise cu o zi înainte la Constanța, cu trenul, căci nu suporta călătoriile pe mare, el nu a participat la discuțiile de la Constanța dintre țar și oamenii politici români (ibidem).
9. Cf. Al. Marghiloman, *op.cit.*, vol. I, ed.cit., p. 223.

Prof. univ. dr. Radu Ștefan Vergatti
Academia Oamenilor de Știință din România

I.L. Caragiale și Târgoviștea

Rândurile de față redau însemnări mai vechi¹ referitoare la publicistica lui I. L. Caragiale, mai precis, referitoare la informațiile despre Târgoviște care pot fi găsite în scrierile gazetărești și, eventual, în textele literare ale autorului *Scrisorii pierdute*.

Demersul nostru de altădată se încadra într-un curent mai larg al reconstituirii unor legături pe care le-ar fi avut cu Târgoviștea marii scriitori români și marile personalități din diverse alte domenii ale științei, artei, culturii. Prin deceniile 7-8 ale secolului al XX-lea se practica această formă de patriotism local, peste tot în țară.

Dincolo de sentimentalisme, preocupările respective aveau și un merit concret științific: clarificarea unor detalii din viața și activitatea unor mari personalități putea fi utilă marilor sinteze despre istoria spirituală și materială a unui popor. Erau, așadar, ani în care cercetătorii locali – istorici, filologi etc. – publicau materiale care valorificau documente inedite sau fragmente rămase obscure din textele editate deja. Culegerile din valoroasa serie *Valachica, Acta Valachica*, scoase de Muzeul Județean

Dâmbovița, actualul Complex Național Muzeal „Curtea Domnească” Târgoviște sau de Biblioteca Județeană „I. H. Rădulescu” Dâmbovița, tipărituri precursorale ale actualului *Curier ș.a.*, au servit adesea drept tribună a cauzei pentru cultura locală² și pe de altă parte, drept sursă de informații prețioase pentru cercetările ample, de nivel național sau internațional.

În legătură cu I. L. Caragiale exista chiar o competiție între cercetătorii din Târgoviște și cei din Ploiești, pe fondul aceluiași patriotism local. Obiectul disputei științifice era istoria satului Haimanale, locul de naștere al dramaturgului. Prin frecvențele schimbări de configurare a organizării

administrativ-teritoriale, satul aparținuse, pe rând, Dâmboviței și Prahovei. Problema se punea, deci, cui „aparține” scriitorul, de fapt, prin nașterea sa?

Încă mai veche și mai amplă a fost discuția referitoare la identificarea acelei „capitale a unui județ de munte”, în care se petrece acțiunea din capodopera dramaturgiei românești, *O scrisoare pierdută*. De data aceasta, își adjudecau „meritul” de a-i fi servit ca model de inspirație lui I. L. Caragiale mai multe orașe: Piatra-Neamț, Curtea-

de-Argeș, Pitești, Târgoviște, Ploiești. De

ultimele două orașe Caragiale era legat prin

copilărie, prin anii de școală și prin unele reveniri cu treburi gazetărești și scriitoricești de la maturitate. Localitățile din Neamț și Argeș îi erau cunoscute din

perioada revizoratului școlar (1881-1884). Postul de revizor școlar îi fusese

dat prin diligențele lui Titu Maiorescu,

ajuns ministru al Instrucțiunii Publice. Așa cum s-a ocupat cu eficiență și de M. Eminescu sau de alții, mentorul „Junimii”

l-a ajutat pe Caragiale să-și găsească limanul în

interesanta slujbă. S-a întâmplat în perioada fastă a relațiilor cu junimiștii și a fost ultimul loc în care s-a refugiat,

după conflictul cu M. Eminescu, provocat de episodul relațiilor cu Veronica Micle.

Pe acest fond, al reconstituirii documentare a urmelor lui I.L. Caragiale la Târgoviște, am început descrierea textelor care reprezentau activitatea de jurnalist a scriitorului. Prin voința destinului, aveam în biblioteca personală cele două volume care reunea publicistica lui Caragiale, în ediție academică de *Opere*, scoase în 1938, la Fundația Regală din București, prin osârdua editorilor Paul Zarifopol și Șerban Cioculescu, sub oblăduirea lui Al. Rosetti. Volumele IV și V aveau la un loc peste 900 de pagini (IV – 457 p.; V – 482 p.), dar trebuie ținut seamă că materialele grupate de editori în

secțiunea *Addenda* erau culese cu corp mic (cam 8 sau 9 de la computerele de astăzi), așa încât materialul de cercetat avea dimensiuni impresionante. Încercarea de a selecta numai articole grupate în secțiunile consacrate textelor de critică literară și de artă, la care se adăugau cronicile dramatice, s-a dovedit neinspirată. Recolta de referințe cu caracter local care să ne intereseze a fost de tot săracă: apăreau doar fugare menționări a câte unui domnitor rezident la Curtea Domnească din Târgoviște, la câte un scriitor pașoptist, la câte un eveniment din istoria vechii capitale a Țării Românești.

În această situație, am citat sistematic întreaga producție gazetărească a dramaturgului. Am arătat în altă parte care au fost dificultățile de identificare a acestor texte pentru editori: I. L. Caragiale a colaborat, timp de aproape patru decenii (cu o mică întrerupere), la circa 54 de periodice; foarte multe contribuții erau nesemnate sau semnate cu anagrame, acronime și pseudonime fanteziste, textele puteau fi reluate, în timp, cu modificări de titlu și de structură etc. Desigur, acestea sunt problemele editorilor, dar nici pentru cercetătorii beneficiari ai eruditelor ediții nu este prea plăcut să nu aibă certitudinea paternității datelor pe care le studiază. În sfârșit, am parcurs și bogatul corpus de articole grupate la secțiunile de atitudine civică, religioasă, morală, plus articolele politice – aproape două sute de articole³.

Desigur, ceea ce căutăm noi se află în proporție ceva mai mare aici, dar nu pe măsura așteptărilor. Din textele semnificative pentru obiectul modestei noastre cercetări am reținut un articol despre un scandal al lui A. Bacalbașa la Târgoviște. Fostul colaborator al lui I. L. Caragiale, la *Moftul român* (seria I, 1893) intrase într-un conflict urât cu proprietara unui pension din Târgoviște. Întreaga tărașenie s-a complicat cu cereri de scuze publice, acțiuni în judecată pentru despăgubiri, provocări la duel etc. Anton Bacalbașa presupunea că în spatele întregii afaceri se află I. L. Caragiale. Ca urmare, îl diabolizează prin aceleași procedee literare pe care le practicaseră amândoi, cu egală vervă, la *Moftul român*: hiperbole, șarje caricaturale, calamburul. Astfel, autorul lui *Moș Teacă* spune despre fostul său prieten: „*Ex-umoristul a încercat să devină omorist*”.

Mai îndeaproape ne-am ocupat de un text care făcea parte din seria inclusă de Șerban Cioculescu, în comentariile sale, la articolele consacrate apărării ortodoxiei și a pietății religioase. Un asemenea articol fusese publicat de Caragiale în *Epoca*, 22 martie 1897, sub semnătura „Ion”. Titlul articolului era, într-adevăr, *Lipsă de pietate și gust*. Legătura cu Târgoviștea se reducea la faptul că vizată era demolarea unui monument religios care fusese ridicat în secolul al XVII-lea din ordinul domnitorului târgoviștean Matei Basarab. Era vorba despre Biserica Sărindar, a 40-a ctitorie a domnitorului muntean. La sfârșitul secolului al XIX-lea, pe locul respectiv se afla doar un morman de moloz, completat cu gunoaiele aruncate de trecători. În mod normal, un asemenea loc trebuie curățat, marcat cu o cruce pusă în dreptul pristolului altarului fostei biserici, apoi împrejmuit cu un garduleț de protecție. Nici Primăria Bucureștiului, nici Mitropolia nu au făcut acest lucru. În schimb, atunci când s-a constatat că pe acolo urma să treacă o delegație străină (era vorba despre suita lui Franz Joseph, în persoană), edilii Bucureștiului au ridicat în grabă o fântână arteziană pe locul respectiv, și încă una falsă, în cel mai pur stil potemkinist: construcția din brad și ghips imita marmura, bronzul și fierul! Evident că un asemenea subiect nu-i putea scăpa jurnalistului-pamfletar Caragiale...

Cam în același fel se punea problema unei foste biserici din Târgoviște. În 1900, I. L. Caragiale colabora la ziarul *Universul*, condus de Luigi Cazzavillan, care îi plătea jurnalistului 25 lei per bucată articol, în cadrul rubricii *Notițe critice*. În numărul din 5 mai 1900, gazetarul publică aici articolul intitulat *Dărâmarea bisericii Vârzaru*. Reluăm mai jos datele semnalate în vechile noastre însemnări pe marginea acestui articol.

...Ridicată la mijlocul secolului al XVII-lea, în perioada în care Matei Basarab întemeia numeroase așezăminte religioase, Biserica Vârzaru era dovada unei prosperități economice apreciabile și a unei vieți social-politice echilibrate. Ca de obicei, exemplul domnului țării a fost urmat și de o serie de dregători, negustori, oșteni cu stare din lumea bună a Târgoviștei. Biserica în discuție a fost ctitoria lui Radu Vârzaru, armașul de trist renume, zugrăvit în culorile cele mai înfricoșătoare de către autorul *Letopisețului*

cantacuzinesc. Despre valoarea documentară și artistică a construcției se știu puține lucruri. Cercetătorii Nicolae Stoicescu și Cristian Moisescu au strâns câteva date interesante cu privire la structura și decorația ei, opinând că acestea ar purta însemnele stilului gotic de tip moldovenesc, specific meșterilor care au înălțat și Biserica Stelea din Târgoviște, în cadrul schimburilor cu simbol de pecetuire a hotărârii de pace și legături trainice între Matei Basarab și Vasile Lupu.

Imaginea edificiului este păstrată într-un desen aparținând lui Carol Isler, într-o fotografie executată de pictorul Szathmary, precum și într-o reproducere executată de pictorul târgoviștean Ștefan Vasilescu, aceasta din urmă păstrată la Complexul Muzeal „Curtea Domnească”.

I.L. Caragiale nu a văzut vreodată această clădire – după cum singur mărturisește. Dar atrage atenția opiniei publice, de pe poziția reporterului social-politic, asupra faptelor contemporane petrecute „în vechea capitală a lui Matei Basarab”, dovedind că, în ce privește evenimentele zilei, era bine informat. De fapt, documentarea sa este mult mai bogată, autorul cunoscând și numeroase date din trecutul monumentului, după cum se înțelege din densul său articol.

Astfel, el știe că în momentul demolării, biserica „era ruinată de demult și părăsită”. Cunoștea, de asemenea, amănunte despre formalitățile care au precedat actul iresponsabil al „acelui părinte denaturat al vechii capitale”, primarul orașului, și despre modul în care acesta a încălcat legea pentru conservarea monumentelor istorice, neașteptând decizia experților.

Toate acestea le-a aflat — spune autorul — chiar de la cel însărcinat de Comisia Monumentelor Istorice să meargă la fața locului, arhitectul N. Gabrielescu. Primarul înaintase o cerere de demolare, pe baza căreia a fost trimis în urbe expertul sus-numit. Acesta, sosit la Târgoviște să constate dacă cererea primarului era justificată, află cu stupefacție și indignare că eventualul său aviz nu mai era necesar: afacerea (căci, sugerează Caragiale, fusese și o afacere la mijloc) se încheiase. Raportul său a ajuns pe masa istoricului Grigore Tocilescu, pe atunci șeful Comisiei respective.

Cu mijloacele sale cunoscute – dialogul viu și relatarea concisă – autorul redă acest episod, pe care-l putem recunoaște cu ușurință și în actul oficial prin care Gr. G. Tocilescu face cunoscut Academiei Române faptul cu pricina. Cităm, comparativ, câte un fragment din cele două texte:

Gr. G. Tocilescu:

„...deși Comisiunea monumentelor istorice opinase, iar Ministerul instrucțiunii publice dăduse ordin expres ca numita biserică să fie păstrată, d-l primar al Tîrgoviștei a crezut mai de cuviință ca s-o dărâme. Așa se face că arhitectul trimis „n-a putut decât să constate faptul trist și dureros și să raporteze Ministerului.

I. L. Caragiale:

„Însărcinatul ministerului caută o zi ‘ntreagă și nu găsește monumentul. Merge la primărie și ‘ntreabă:

- Mă rog, unde e biserica Vărzaru?
- Unde a fost..., vreți să ziceți.
- ?...
- A! am dărâmat-o!

Și de la primărie îl conduc pe d. comisar al monumentelor la locul unde se poate convinge singur că biserica Vărzaru a fost. În locul ruinei – o movilă gigantică de moloz și de cărămizi sparte”.

De la același arhitect – era vorba despre N. Gabrielescu, specialist în restaurarea monumentelor istorice, prieten bun al scriitorului – Caragiale știa că din dărâmături s-a putut salva o cărămidă spartă în două, purtând inscripția zgrafiată în slavonă și română despre contextul ridicării monumentului.

Într-adevăr, în vol. I al culegerii de *Inscripții și însemnări din județul Dâmbovița* autorii inserează și textul de pe această cărămidă, conservată ulterior la Muzeul Național de Antichități și care cuprinde o frază în slavonă despre momentul ridicării construcției și o alta în română care elogiază (într-o exprimare impresionantă prin simplitate și sinceritate) persoana domnitorului Matei Basarab.

În plus, Caragiale consemnează și existența unei semnături a meșterului Dima, despre care amicul său îi spusese că a construit și baia turcească din Iași a lui Vasile Lupu, precum și bisericile Stelea și Sf. Constantin din Târgoviște.

În aceleași relații de amiciție se afla Caragiale și cu „Gion, istoricul capitalelor noastre”, a cărui reacție o aștepta cu nerăbdare, după ce îi va fi

povestit întâmplarea. Eruditul și prolificul istoric, ziarist și dascăl Ionescu-Gion care, printre altele, cercetase și scrisese istoria Bucureștiului și istoria Basarabilor, avea să fie, cu siguranță, foarte mâhnit.

Ironia, bine cunoscută la autorul foiletonului în discuție variază de la persiflarea realizată prin tehnica falsului elogiu la adresa „evlaviei populațiunii locale” până la sarcasmul vizibil, de exemplu, în apărarea pe care, chipurile, o ia primarului: omul nu putea fi acuzat de rea-voință, deoarece aceasta ar implica „priceperea gravității faptului”. Or, „aici se vede lămurit că priceperea a fost nulă”.

Malițiozitatea ia contururi mult îngroșate în rândurile în care autorul prezintă motivul ridicol al cererii primarului Grigore Cair, care conducea obștea târgovișteană la 1900.

Nici Ministerul, a cărui încetineală birocratică a favorizat, desigur, sacrilegiul, nu e scutit de ironia scăpată, parcă, în fuga condeifului: la solicitarea insistentă a oficialităților „celebrei urbi istorice” de a li se răspunde urgent, ministerul răspunde „destul de urgent – peste vreo patru, cinci luni”. În realitate, răspunsul a sosit după vreo trei luni, conform unor cercetări ulterioare, întreprinse de muzeograful Mihai Niculăescu (informația *apud* Bârlea, cf. *supra*, n. 1), dar întârzierea a fost mare, oricum.

Atitudinea lui I. L. Caragiale este subiectivă, desigur. Gazetarul arată că edilii locali nu erau singurii vinovați de acel gest de impietate. Nepăsarea cetățenilor, care aruncau gunoarele peste zidurile vechi ale clădirii este doar începutul. Apoi birocrația de la nivel central pecetluiește soarta monumentului. Interesele unor întreprinzători locali nu par să fi constituit un motiv al demolării, așa cum se sugerase, la un moment dat. Sau, în orice caz, după apariția acestui articol în presa centrală, cei implicați nu au mai dorit să-și continue afacerea. Cert este că pe locul respectiv nu s-a construit nimic, timp de un secol și jumătate. Sub comunism, prin anii 1960-1970, pe terenul din preajma fostei biserici s-a construit Școala Generală nr. 4, pentru copiii din cartierul Suseni.

Dar chiar și atunci, fundația fostei biserici a fost relativ bine marcată prin pietre mari, care alcătuiau un cerc compact, acoperit de iarbă. După anul 1990, clădirea școlii, rămasă între timp

cu foarte puțini elevi, a devenit sediul Casei Corpului Didactic Dâmbovița; în curtea din față încă se mai vedea marcajul din piatră al fundației fostei biserici. După anul 2000, a fost ridicată o clădire nouă exact pe acel loc – este vorba despre actualul sediu al Inspectoratului Școlar Dâmbovița.

Pe de altă parte, în epoca demolării Bisericii Vârzaru s-au construit foarte multe clădiri noi în Târgoviște. Interesele pentru tranzacțiile imobiliare vizau însă terenuri mai apropiate de centrul orașului. Și adevărul este că, dată fiind bogata istorie a Târgoviștei, peste tot unde se deschidea un șantier, săpăturile pentru fundații dădeau la iveală urme ale vechii civilizații locale. Atunci s-au construit clădirea centrală și dependințele fostei Prefecturi (actualul Muzeu de Artă). În 1896 s-a construit Palatul Justiției (actualul Muzeu de Istorie) – din aceeași zonă de pe Calea Domnească. Tot în acei ani s-a construit Școala de Cavalerie, de lângă Gară, de unde pornea Bulevardul Castanilor, spre centrul orașului, cu statuia lui I. H. Rădulescu, ulterior plasată la intersecția cu Bulevardul „Tudor Vladimirescu”. În afară de aceste două mari artere de circulație, în epocă s-au regularizat („s-au aliniat”, spun documentele vechi) nu mai puțin de 51 de străzi, cu clădirile aferente sau, după caz, cu podurile de rigoare, cum a fost cazul Podului Mihai Bravu, de peste Ialomița, pe Șoseaua Brașovului, la ieșirea nordică din oraș.

... Așadar, semnele trecerii lui I. L. Caragiale pe în Târgoviște sunt destul de modeste. Parcurgerea volumelor sale de opere complete oferă, în compensație, șansa de a obține o imagine completă a lui Ion Luca Caragiale – omul, gazetarul, scriitorul –, ceea ce înseamnă cunoașterea personalității integrale a unui făuritor de cultură națională, cu valori integrabile în patrimoniul spiritual universal.

NOTE

1. P. Gh. Bârlea, „I. L. Caragiale într-o ipostază mai puțin cunoscută”, în „Valachia”, nr. 10-11, 1979, pp. 121-124.
2. Despre I. L. Caragiale și despre mulți alți cărturari din Dâmbovița sau din Târgoviște au scris Victor Petrescu, Mihai Oproiu, George Coandă ș.a.
3. La secțiunea *Mențiuni critice*, din vol. al IV-lea, sunt publicate 55 de articole, plus 83 de *Addenda*, iar în secțiunea *Articole politice*, din vol. al V-lea, au fost selectate 49 de texte propriuzise, plus 95 de variante, integrate în *Addenda*.

Prof. univ. dr. Petre Gheorghe Bârlea

Eminescu bibliotecar

Culme a literaturii române, geniu creator de incontestabilă valoare europeană și nu numai, chintesență a celor mai înalte valori ale spiritului național, al tradițiilor culturale, Mihai Eminescu rămâne un Luceafăr al aspirațiilor noastre.

Încă din tinerețe, apoi în anii decisivi ai creației, el s-a aflat permanent în mijlocul cărților, pentru care a făcut un adevărat cult. Autoformarea sa, orizonturile cunoașterii s-a realizat prin profunde lecturi, el iubind cartea cu ardoarea bibliofilului, fiind interesat în aceeași măsură de documente vechi, cronici, ceea ce i-a cristalizat personalitatea, îmbogățindu-i cunoștințele referitoare la istoria și cultura, poporului român.

Destinul i s-a împletit deseori cu locurile unde a găsit ceea ce căuta cu ardoare: bibliotecile, librăriile.

Încă de pe vremea studiilor de la Cernăuți a îndeplinit funcția de bibliotecar în casa profesorului Aron Pumnul. În 1865, când revine în acest oraș, preia o așa zisă bibliotecă „a gimnaziștilor români”, ținută în câteva dulapuri, în care se aflau autori români, calendare, lucrări de istorie. G. Călinescu în „Viața lui Eminescu”¹, descrie această bibliotecă. Precizează că „legile școlare interziceau elevilor de a întreține bibliotecă”, că era dată unui „student” (adică elev), care „locuia în chiar odaia cu cărțile”. Aici tânărul Eminescu va citi enorm îmbogățindu-și orizontul de cunoștințe. Donează bibliotecii trei cărți în limba germană caligrafiind însemnarea: „dăruite bibliotecii gimnaziștilor Români de’n Cernăuți de M. G. Eminoviciu”. Se întrezărea pasiunea sa de bibliofil.

Acum, în toamna lui 1865, începe să scrie versuri, revenind asupra lor, cizelându-le în vederea trimiterii la o revistă, ceea ce s-a și întâmplat (la „Familia” lui Iosif Vulcan, unde va debuta în 25 februarie/ 9 martie 1866, cu „De-aș avea”, redacția schimbându-i numele în Mihai

Eminescu). Cum mentorul său murise (12/24 ianuarie 1866), în vară el va părăsi orașul.

Ca student la Viena își va continua activitatea „... de a se cultiva, în biblioteci, muzee, teatre, prin ediții ieftine de clasici și reviste, puse la îndemână de cafenele; ceea ce lipsea încă în țară”². Citea în continuare mult, pe lângă biblioteca

universității vieneze își cumpăra cărți pe care apoi le revindea. Din 8 aprilie 1871

societățile studenților români

(„România” și „Societatea literară și științifică a românilor din Viena”)

fuzionează în „România jună”.

De la înființare, alături de Ion Slavici (președinte), Eminescu

este ales bibliotecar. El avea misiunea „... să vâneze cu orice

chip cărțile împrumutate și nerestituite”³. Este autorul unei

scrisori a noii societăți, către domnitorul Carol I, prin care îi

aducea la cunoștință că fusese

numit membru fondator:

„...adânc convinși cum că oricât de neînsemnate ar fi în

forma lor manifestațiunile de

viață a generațiunii ce are pentru ea viitorul, ele totuși vor fi privite cu oarecare interes de înaltul

protector al aceluși nume ilustru...”⁴. În noiembrie s-a ales un nou Comitet al Societății. Datorită unor

divergențe Eminescu își dădea demisia, fiind înlocuit din funcția de bibliotecar cu Alex Grama.

Spre sfârșitul anilor de studenție de la Berlin (1872-1874) dorind să se întoarcă la Iași, scrie unui prieten: „Nevoind nici să împărtășesc soarta

fraților mei, risipiți prin streini, nici să adaog la lipsa lor, am decis să mă întorc în țară peste câțeva

vreme și să m-arunc iarăși în valurile vieții practice. Mi-e indiferent cum – eu și așa nu mai pot fi

fericit în lume; iar muncind nu-mi vor lipsi trebuințele de toate zilele, precum-mi lipsesc

adeseori azi. Îmi venise într-un rând idei, adică-n anul trecut, ca să cer un ajutor de la Junimea, dar

am fost în Iași și m-am convins în persoană cum

că Societatea nu are mijloace, iar din sacrificii personale în sensul strict al cuvântului nu mi-a trecut nici prin minte v-odată ca să trăiesc. Am deci o rugă către tine. Știu că-i supărătoare, și numai eu știu cât m-a costat până m-am decis a lua condeiul ca să-ți scriu. Caută-mi o ocupațiune în Iași – ea poate fi foarte modestă și neînsemnată, căci nu sunt pretențios și știu a trăi cu puțin. De vei găsi ceva scrie-mi, dar nu spune nimănu. Dacă s-ar putea să trăiesc în Iași, să lucrez fără s-o știe nime, mi-ar părea și mai bine. De nu vei găsi o ocupațiune pentru mine, fă-te ca și cum n-ai fi primit scrisoarea mea, scrie-mi de altele și eu voi înțelege și voi tăce.”⁵

În 23 august 1874 este numit director al Bibliotecii Centrale din Iași, înlocuindu-l pe Samson Bodnărescu, fiind remunerat cu 200 lei noi. Depune jurământul în Aula Universității, în fața rectorului Ștefan Micle (30 august), preluându-și serviciul la 1 septembrie.⁶

Încântat că va reveni la pasiunea pentru cărți și lectură, care-i asigură totodată existența, va nota într-o scrisoare către Veronica Micle (septembrie 1874): „Sunt fericit că mi-am ales un loc potrivit cu firea mea singuratică și dornică de cercetare. Ferit de grija zilei de mâine, mă voi cufunda ca un budist în trecut, mai ales în trecutul nostru atât de măreț în fapte și oameni. Voi fi obligat moralmente d-lui Pogor, care m-a găzduit și care mi-a găsit acest culcuș demn pentru iernile noastre friguroase. Înțeleg prin ierni schimbarea răutăcioasă a semenilor noștri, cari caută să lovească chiar și-n acei ce nu se pot apăra. Cunosc năravurile politice de la noi, de aceea mă îngrijesc, cu toate că trebuie să mă bucur, de norocul ce-a dat peste mine.”⁷

În jurământ se preciza: „De a-mi îndeplini cu sfințenie datoriile la ce-mi impune funcția mea. De a aplica legile și de a mă conforma legilor întru toate și pentru toți: fără pasiune, fără ură, fără favoare, fără considerațiune de persoană, fără nici un interes direct sau indirect”.

Biblioteca avea pe atunci 26.970 volume. Se va ocupa de organizarea, inventarierea fondului existent, îmbogățindu-l cu alte lucruri valoroase de carte veche sau manuscrise populare. Dorea de fapt să dea o nouă dimensiune acestei instituții, reprezentativă pentru Iașul acelor vremuri.

În octombrie 1874 a achiziționat pentru bibliotecă lucrări din secolul al XVII-lea și al XVIII-

lea: „Șapte taine” (1646) a lui Varlaam; „Psaltirea în versuri” și „Acatistul de la Uniev (1673) ale lui Dosoftei; „Manuscrisele Isopiei”; Istoriei Universale de la zidirea lumii până la Constantin și Iulian” (1728), și altele. Deși prevederile bugetare ce i-au stat la dispoziție au fost reduse, el realizează economii bănești pe care le folosește la cumpărarea altor lucrări valoroase (de exemplu manuscrise din colecția lui Gh. M. Stih). **Multe lucrări ale fostei Biblioteci Centrale (azi Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu”) din Iași poartă adnotări, identificări, semnătura poetului, tabele de cuprins întocmite de el, diverse sublinieri lexicale.**

Într-un raport (16 martie 1875) adresat Ministerului Instrucțiunii, reliefa rolul primordial al vechii literaturi, a limbii, pentru ființa și identitatea neamului său: „Netăgăduită este, însă, valoarea lor stilistică și lexicală. Stilistică, căci nu sunt scrise sub influența limbilor moderne, cel puțin nu a celei franceze, și se găsesc în ele locuțiuni cari încep a dispărea din limba de astăzi și se înlocuiesc prin șabloane de fraze străine dezvoltării de pân-acum a limbei noastre; lexicală, prin mulțimea de cuvinte originale pe cari scriitorii bisericești și laici, siliți să recurgă la proprii mijloace, le întrebuintază în compunerile lor”.

Va intra în contact cu un librar anticar, căruia îi întocmește o listă de opere tipărite și manuscrise ce ar fi trebuit să fie cumpărate de Stat”⁸.

În primăvară va suplini temporar la Institutul Academic pe Xenopol (cursuri de logică) și pe Samson Bodnărescu (pentru germană). Datorită intrigilor politice este înlocuit la 1 iulie 1875 cu poetul Dim Petrino (cu care era în conflict încă de pe vremea studiilor de la Viena), poet lipsit de talent. După înlocuire, Titu Maiorescu, ministru al Cultelor și Instrucțiunii Publice, îl numește revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui. Își va pierde și această funcție odată cu căderea guvernului conservator, la 1 iunie 1876. Disperat, fără mijloace de existență, el va nota: „Rămas fără o poziție materială asigurată, și purtând lovitura morală ca o rană care nu se mai poate vindeca, voi fi nevoit să reiau toiagul pribegiei, neavând niciun scop, niciun ideal. Crede-mă, că de azi sunt om

pierdut pentru societate. O singură fericire ar renaște în sufletul meu, dacă aş putea să ascund nedreptatea. Posteritatea nu vreau să afle că am suferit de foame din cauza fraților mei. Sunt prea mândru în sărăcia mea. I-am disprețuit, și acest gest e prea mult pentru un suflet care nu s-a coborât în mocirla vremurilor de azi.”⁹

Mai mult, drept răzbunare, Petrino îl va târî în judecată „pentru pretinse sustrageri de cărți și mobilier. Într-un raport către ministru, veninosul și desfrânatul poet se plânse că d. Eminescu se servise fără justificare de mobilele bibliotecii pentru a-și mobila apartamentul d-sale particular lăsând instituțiunea într-o stare deplorabilă, că își însușise din acea bibliotecă 50 de volume și că după restituirea lor mai rămâneau neintrate în bibliotecă un număr însemnat de volume împrumutate la diferite persoane fără cauțiune și forme în regulă.”¹⁰

A fost interogat pe 13 septembrie și 9 noiembrie. În cel de pe 9 noiembrie 1876, în prezența judecătorului de instrucțiune, P. Stoica, a răspuns în scris. La una din întrebări menționa că: „Eu nu am luat biblioteca cu proces-verbal de primire” și că „nici acum n-am făcut proces-verbal, căci până-n prezent nu sunt convins că cărțile în cesiune lipsesc într-adevăr. După a mea părere sistemul vicios de ținere a bibliotecii produce aparența acestei lipse. Despre cărțile în cauză afirma: „Fiindcă mare parte din cărțile lipsă sunt scrise în limba greacă veche și modernă ele nu mi-au trebuit pentru că nu pricep deloc această limbă altele sunt din ramuri de știință exactă, cu care asemenea nu mă ocup, urmare n-am putut lua asemenea cărți, care nu mi trebuiau la nimică.”

În ceea ce privește mobilierul încriminat acesta a răspuns: „În timpul serviciului meu am întrebuințat două scaune, o masă, un dulap nou, însă prea strâmt pentru cărți și unul vechiu care nu se-ntrebuița. Toate acestea le-am înapoiat fără somațiune afară de dulapul vechiu, pe care l-am trimis după somațiune și despre care bibliotecarul păstrează și azi chitanța mea”. La ultima întrebare concluziona: „Adug că lista cărților lipsă pe care a făcut-o D. Petrino antâiu și-ntâiu a fost extrasă după însemnările, făcute de mine cu creion roșu în catalogul bibliotecii, e prin urmare puțin verosimil ca un om să-nsemneze singur în catalog cărțile pe care le sustrage. Dar fiindcă din

cărțile ce le însemnasem, cele mai multe le aflasem eu însă-mi lista primitivă făcută de D. Petrino a fost falsă, căci în ea erau trecute și cărți care se aflau în rafturile lor. Deja comparația listei făcute de D. procuror cu cea făcută de D. Petrino va arăta cu câtă ușurință actualul titular făcuse denunțarea”.

Am reprodus câteva răspunsuri din acest interogatoriu al Tribunalului Iași. Originalul se află la Direcția Arhivelor Naționale Iași. Hotărârea dată de magistrat, pe 17 decembrie a fost de clasare a cazului.

Deja bolnav, Eminescu este numit în postul de subbibliotecar în 24 septembrie 1884, post eliberat de A. Philippide. G. Călinescu descrie această perioadă: „În aceeași Bibliotecă a Universității unde cu zece ani mai înainte fusese bibliotecar. Superiorul său era acum I. Caragiani. Aici ședea la biroul său din fund, în fața intrării și, după ce împărțea cele câteva cărți cerute, se cufunda, ca orice om cuminte, în lectură.”¹¹

Avea momente de rătăcire când „Lăsa biblioteca cu ușile deschise în voia întâmplării, nu însemna cărțile eliberate în registru și-și însușea garanțiile bănești pentru cărți. Ba cerea bani – dintr-o teroare launtrică de lipsuri – nu numai prietenilor, ci și necunoscuților.”¹²

După internarea la ospiciul de lângă Mănăstirea Neamț, a fost înlocuit din postul de subbibliotecar (19 noiembrie 1886).

În scurta, chinuita, dar strălucita sa viață rămânând neperitor datorită creației sale, Mihai Eminescu ilustrează o întreagă galerie de scriitori români care s-au intersectat o perioadă de timp cu nobila meserie de bibliotecar, punându-și pecetea și pe evoluția bibliologiei noastre.

NOTE

1. G. Călinescu. *Viața lui Mihai Eminescu*. București, Editura pentru literatură, 1964, p. 80-81.
2. Ibidem, p. 130
3. Cf. Augustin Z. N. Pop. *Noi contribuții documentare la biografia lui Mihai Eminescu*. București, Editura pentru literatură, 1969.
4. G. Călinescu. Op. cit., p. 166.
5. Ibidem, p. 196.
6. Cf. Arhivele Statului. București. Ministerul Instrucțiunii. Dosar 2588/1874, f. 121.
7. G. Călinescu. Op. cit., p. 198
8. Ibidem, p. 199
9. Ibidem, p. 173.
10. Idem
11. Ibidem, p. 318.
12. Ibidem, p. 312.

Conf. univ. dr. Victor Petrescu

DEMERS BIBLIOTECAR MODERN

Creativitatea și inovația puse în slujba Bibliotecii Județene prin proiectul INELI-Balkans

Inovația este cuvântul de ordine în bibliotecile moderne. Biblioteca nu mai trebuie privită doar ca un loc de unde se pot împrumuta cărți. Pentru a atrage cât mai mulți utilizatori, instituția trebuie să ofere cetățenilor servicii și atracții noi în permanență, dar și să investească în pregătirea oamenilor care oferă aceste servicii. Este imperios necesar ca bibliotecarii moderni să fie cât mai bine pregătiți, gata oricând să vină în sprijinul utilizatorilor de toate vârstele și din toate categoriile socio-profesionale, oricare ar fi serviciul pe care doresc să-l acceseze.

Este știut faptul că în unele țări europene nu se acordă importanța necesară bibliotecilor și aici nu se investesc suficiente resurse. Problema este sesizabilă în special în statele balcanice, mai slab dezvoltate sau care nu fac parte din Uniunea Europeană. Pentru a sprijini dezvoltarea acestor biblioteci, organizația Future Library a creat, cu sprijinul financiar al Fundației Bill&Melinda Gates un program ambițios denumit INELI-Balkans (International Network of Emerging Library Innovators in the Balkans Region), destinat bibliotecilor din țările Peninsulei Balcanice.

Programul își propune să dezvolte o rețea internațională de bibliotecari inovatori provenind din biblioteci din 11 țări europene în scopul cooperării, al schimbului de idei inovative și o platformă de tip e-learning pentru dobândirea cunoștințelor necesare punerii în practică a acestor idei. Beneficiari ai programului sunt bibliotecari selectați din 11 țări: Albania, Bosnia & Herzegovina, Bulgaria, Croația, Macedonia, Grecia, Kosovo, Muntenegru, România, Serbia și Slovenia. Scopul Rețelei Internaționale de Bibliotecari

Inovatori în Balcani (INELI-Balkans) este dezvoltarea capacității bibliotecilor din țările menționate de a implementa proiecte prin care locul lor de muncă să devină un loc unde oameni de toate vârstele găsesc informațiile de care au nevoie și unde pot participa la evenimente deosebite.

Programul are drept obiective principale dezvoltarea abilităților de leadership ale bibliotecarilor reprezentanți ai celor 11 țări, dezvoltarea unor noi servicii în bibliotecă și dezvoltarea rețelei de inovatori care să pună în aplicare cele învățate în țara de origine. Fiecare dintre cele 11 țări are câțiva reprezentanți de seamă selectați în urma unui apel național făcut public în primăvara anului 2015. Județul Dâmbovița este reprezentat de Vlăduț Andreescu, metodist al Bibliotecii Județene *Ion Heliade Rădulescu* Târgoviște.

Programul de formare se desfășoară în perioada 2015-2017. Inovatorii se vor reuni în cadrul a trei sesiuni de formare desfășurate în Grecia și Bulgaria și vor participa la o perioadă de training online pentru a-și dezvolta aptitudinile, abilitățile și

cunoștințele din domeniul managementului de proiect și pentru a discuta asupra ideilor pe care le pot pune în practică împreună. Fiecare întâlnire înseamnă și schimburi de experiență și vizite la biblioteci importante care au implementat proiecte de succes. Prima reuniune a grupului a avut loc în perioada 26-29 noiembrie 2015 la Thessaloniki în Grecia. Cu această ocazie, participanții s-au cunoscut și au împărtășit cu colegii ideile pe care le au pentru dezvoltarea de noi servicii, ce ar dori ei să aducă nou în bibliotecile pe care le reprezintă. Aceste idei vor fi dezvoltate în cadrul trainingului online care a început în luna decembrie și va dura până la sfârșitul lunii iunie 2016. Următoarea reuniune a rețelei va fi organizată pentru a analiza impactul proiectului, atât la nivel local, cât și la nivel național și internațional și avea loc în noiembrie 2016 în Bulgaria. Concluziile vor fi prezentate în cadrul întâlnirii de final organizată în Grecia în noiembrie 2017.

La nivel local, finalitatea programului va fi implementarea unui serviciu nou în Biblioteca Județeană *Ion Heliade Rădulescu*. INELI-Balkans va aduce însă oportunități noi de colaborare cu actori din celelalte state participante, idei noi, propuneri de proiecte îndrăznețe și inedite.

Ulăduț Andreescu

Procedura internă de lucru și control pentru achiziția unităților de bibliotecă pe suportați diferiți

Dezvoltarea colecțiilor unei biblioteci cuprinde totalitatea operațiunilor necesare asigurării creșterii normale a fondurilor de documente, în funcție de dinamica pieței de tipărituri, de dimensiunea și profilul bibliotecii, precum și de interesele de documentare, în continuă creștere și schimbare, ale membrilor comunității în slujba căreia se află aceasta. Prin aceste operațiuni se urmărește procurarea documentelor (cărți, seriale, alte tipuri de documente) prin diferite mijloace (cumpărare, donații, transfer, schimb intern sau internațional, sponsorizare), în urma unei selecții riguroase impusă de profilul colecției, de posibilitățile bugetare, de capacitatea depozitelor etc. Se vor selecta doar documentele reprezentative pentru colecțiile bibliotecii, în numărul de exemplare corespunzător, echilibru cantitativ și calitativ asigurând fondului un caracter enciclopedic. Este foarte important ca în procesul de dezvoltare a colecțiilor să se anticipeze schimbările pe plan social din colectivitatea pe care biblioteca o deservește, apariția unor noi profesii și categorii de utilizatori în urma acestor schimbări, implementarea de noi specializări și discipline de studiu în învățământul formal și informal aflat într-o continuă schimbare.

Achiziția este una din principalele activități de bibliotecă alături de indexare, clasificare, descriere și utilizare. Statul are obligația să asigure funcționarea normală a bibliotecilor publice prin elaborarea de politici culturale eficiente. Elementele acestei politici sunt cuprinse în Charta din 1972 lansată cu

prilejul Anului Internațional al Cărții și asumată de toate statele civilizate. **Conform Chartei Internaționale reliefăm ca reprezentativ:**

Art. 1. Fiecare are dreptul să citească. Societatea trebuie să procedeze astfel încât fiecare individ să beneficieze de binefacerile lecturii.

- Art. 2. Cărțile sunt indispensabile educației.

- Art. 7. Depozitare ale cunoștințelor artistice și științifice, centrele de răspândire a informațiilor, bibliotecile fac parte din resursele naționale.

Este absolut necesar ca bibliotecile să devină un spațiu de informare și comunicare directă și interactivă, informațiile și evenimentele să nu treacă pe lângă ele, iar achiziția de informație să aibă în vedere tipurile de lectori: beneficiari/clienti = utilizatori. Satisfacerea acestora depinde de adecvarea ofertei la tipurile de lectură care poate fi:

- critică (de evaluare);
- de destindere (loisir, relaxare);
- estetică (literară)
- creativă

UNITATEA COMPARTIMENT EVIDENȚĂ. PRELUCRARE DEZVOLTAREA COLECȚIILOR	PROCEDURA INTERNĂ DE LUCRU ȘI CONTROL PENTRU ACHIZIȚIA UNITĂȚILOR DE BIBLIOTECĂ PE SUPPORTI DIFERIȚI	Ediția: Nr.de ex.:
		Revizia: - Nr.de ex. :-
	Cod: P.O.	Pagina 1 din 4
		Exemplar nr.:

1. Lista responsabililor cu elaborarea, verificarea și aprobarea ediției sau după caz, a reviziei în cadrul ediției procedurii operaționale

	Elemente privind responsabilii/ operațiunea	Numele și prenumele	Funcția	Data	Semnătura
	1	2	3	4	5
1.1.	Elaborat				
1.2.	Verificat				
1.3.	Aprobat				

2. Situația edițiilor și a reviziilor în cadrul edițiilor procedurii operaționale

	Ediția/ revizia în cadrul ediției	Componența revizuită	Modalitatea reviziei	Data de la care se aplică prevederile ediției sau reviziei ediției
	1	2	3	4
2.1.	Ediția	x	x	
2.2.	Revizia 1			
2.3.	Revizia 2			

3. Lista cuprinzând persoanele la care se difuzează ediția sau, după caz, revizia din cadrul ediției procedurii operaționale.

UNITATEA COMPARTIMENT EVIDENȚĂ. PRELUCRARE DEZVOLTAREA COLECȚIILOR	PROCEDURA INTERNĂ DE LUCRU ȘI CONTROL PENTRU ACHIZIȚIA UNITĂȚILOR DE BIBLIOTECĂ PE SUPPORTI DIFERIȚI	Ediția: Nr.de ex.:
		Revizia: - Nr.de ex. :-
	Cod: P.O.	Pagina 2 din 4
		Exemplar nr.:

Nr. crt.	Scopul difuzării	Exemplar	Compartiment	Funcția	Nume și prenume	Data primirii	Semnătura
3.1.	Aplicare	1	Secția Evidență	Responsabil compartiment			
3.2.	Aplicare	1	Secția Evidență	Bibliotecar			
3.3.	Aplicare	1	Secția Evidență	Bibliotecar			
3.4.	Aplicare	1	Secția Evidență	Bibliotecar			
3.5.	Aplicare	1	Biroul Contabilitate	Contabil șef			

Tipuri de achiziție

Există două tipuri de achiziție:

- achiziție oneroasă (cumpărare și schimb interbibliotecar);
- achiziție gratuită (donația, depozitul legal)

4. Scopul.

4.1 Dezvoltarea și completarea colecțiilor bibliotecii.

4.2 Reglementarea modului în care trebuie realizată achiziția unităților de bibliotecă.

4.3 Instituirea unui mod de lucru legal și eficient privind achiziția de documente de bibliotecă în vederea completării colecțiilor BJDB, cât și circulația actelor necesare pentru achiziția acestora.

4.4 Documente de referință:

- Legea bibliotecilor, 334/2002 cu modificările ulterioare;
- ROF – OG 34/2006 cu modificările ulterioare
- Răspuns ANRMAP nr. 3840 / 07.06.2006 către Comisia Națională a Bibliotecilor și înregistrată cu nr. 196 / 19.06.2007 la BJDB.

Prescurtări:

- **ROF – Regulamentul de organizare și funcționare**
- **BJDB – Biblioteca Județeană „I. H. Rădulescu” Dâmbovița**
- **CJDB – Consiliul Județean Dâmbovița**

4.5 Comisia de achiziții a documentelor de bibliotecă

4.5.1 Stabilește Planul de achiziții a BJDB

4.5.2 Întocmește Procesele-verbale de achiziții

4.5.3 Răspunde de punerea în practică a acestei proceduri

4.6 Responsabilul Compartimentului Evidență. Prelucrare. Dezvoltarea colecțiilor

4.6.1 Întocmește Nota de comandă

4.6.2 Întocmește Referatele de necesitate / Procesele-verbale de achiziție

4.6.3 Răspunde de punerea în practică a acestei proceduri

5. Domeniu:

5.1 Procedura se aplică pentru documente de tip: carte, C.D., D.V.D., audiobook, de către Comisia de achiziții și Compartimentul Dezvoltarea și prelucrarea colecțiilor.

5.2 La procedură participă responsabilul Compartimentului Evidență. Achiziții și serviciile/birourile interesate de achiziții, comisia de achiziții documente de bibliotecă.

6. Descrierea procedurii

6.1 Date de intrare ale procesului:

- Cărțile semnal
- Ofertele editurilor/site-urile editurilor
- Solicitățile utilizatorilor.

6.2 Date de ieșire ale procesului:

- Planul anual de achiziții
- Procesul-verbal de achiziție
- Nota de comandă

Obiectivul politicii de achiziții este acela de a furniza o arie largă de resurse informaționale care să acopere toate modalitățile de dezvoltare a colecțiilor, sursele de informare bibliografică și diversele categorii de documente. Astfel, politica de achiziții vizează:

A. Tipurile de achiziții:

- Achiziția curentă de documente românești și străine pentru colecțiile bibliotecii și ale filialelor, având ca scop reînnoirea permanentă a fondurilor documentare, reflectând actualitatea producției editoriale;

- Documentele moderne sau contemporane care nu există în fondurile bibliotecii, dar sunt solicitate;
- Donațiile românești și străine primite de la persoanele fizice și juridice;
- Transferurile de publicații realizate în baza acordurilor încheiate între bibliotecă și alte instituții.

B. Sursele de informare:

Informarea privind producția editorială și extraeditorială, atât din țară cât și din străinătate, se realizează prin consultarea planurilor și a cataloagelor de editură, culegerea de informații cu ocazia târgurilor de carte, accesarea paginilor Web ale editurilor, ale librăriilor on-line, solicitările utilizatorilor.

C. Suporturile informaționale și documentare (procent monografie/periodic, procent tipărit/audio-video și electronic):

Biblioteca achiziționează cu preponderență următoarele categorii de documente: enciclopedii, tratate, dicționare, monografii, lucrări specifice bibliografiei școlare, repertorii, ziare, reviste, anuare, resurse electronice (CD-uri, DVD-uri, cărți și reviste electronice).

Biblioteca achiziționează de asemenea, lucrări de ficțiune, literatură pentru copii, cursuri universitare, reproduceri grafice etc.

Politicile de achiziții au ca scop procurarea de documente în corelare cu cerințele de informare ale beneficiarilor, cu nivelul de acoperire a acestora de către documentele colecționate anterior și cu dimensiunile mijloacelor financiare de care dispune biblioteca.

Ele trebuie să manifeste flexibilitate și adaptabilitate la introducerea mijloacelor moderne de transmitere a informațiilor, la îmbogățirea fondurilor cu noile tipuri de purtători de informație, trebuie să fie operaționale, să se bazeze pe cercetări ale variabilelor demografice (vârstă, sex, profesie, studii), psihografice (personalitate, stil de viață), comportamentale (atitudini, opțiuni de consum, nivel cultural, valorificarea lecturilor).

D. Principiile dezvoltării colecțiilor și criteriile de selecție a documentelor în vederea achiziției

- **Dezvoltarea colecțiilor** unei biblioteci trebuie să vizeze actualitatea, universalitatea, diversitatea, specializarea și modernizarea informațională și are la bază tipul, profilul și dimensiunea bibliotecii, interesele de lectură, studiu și divertisment ale utilizatorilor. Stabilirea priorităților într-o politică corectă și judicioasă de completare a colecțiilor trebuie să aibă în vedere o serie de principii, care vor sta la baza selecției documentelor din multitudinea și varietatea ofertelor editoriale. Aceste principii sunt următoarele:

- **Necesitatea** – principiu prioritar în achiziție, conform căruia dezvoltarea colecțiilor trebuie să se facă în concordanță cu cerințele de informare și documentare ale utilizatorilor, mult diversificate, datorită apariției unor noi discipline și a invadării pieței cu literatură de consum fără hrană spirituală, cu literatură de duzină.

- **Adresabilitatea** – acest principiu are două componente care impun selectarea documentelor adecvate nivelului de cerințe de documentare, de lectură al utilizatorilor, (de exemplu elevi, studenți, personal cu nevoi speciale, organe administrative locale) și achiziționarea documentelor în numărul de exemplare cerut de organizarea fondurilor bibliotecii (sala de lectură, împrumut, fond de referință).

- **Selectivitatea** – principiu conform căruia se vor selecta documentele cele mai potrivite nivelului utilizatorilor în funcție de categoriile de vârstă, de nivelul de înțelegere al acestora, documentele ce promovează noul, lucrările de referință (enciclopedii, dicționare, ghiduri, lexicoane) purtătoare de informație rapidă exactă, lucrări cu caracter practic etc.

- **Accesibilitatea** – respectarea acestui principiu conduce la selectarea celor mai accesibile documente din punct de vedere al limbajului, stilului, ediții ce cuprind tratarea gradată a subiectului, cu

aparat critic cât mai complet (comentarii, prefață, note de subsol).

- **Enciclopedismul** – este principiul, prin respectarea căruia, se achiziționează documente din toate domeniile cunoașterii, la diferite nivele, asigurându-se astfel diversificarea fondurilor, deci și diversitatea informațiilor.

- **Universalitatea** – este principiul care asigură existența în biblioteci a celor mai valoroase și reprezentative lucrări ale științei și culturii mondiale.

- **Regionalismul** – conform acestui principiu, bibliotecile publice vor avea în colecții documente editate în zona geografică în care se găsesc, precum și documente de interes socio-cultural referitoare la zona respectivă (tradiții culturale, personalități locale, monografii etc.)

- **Continuitatea** – principiu ce impune completarea colecțiilor de seriale, de documente ce apar în mai multe volume la intervale de timp (opere, opere alese, opere complete), precum și cu lucrări ce apar în colecții numerotate.

6.3 Procesul de achiziție a unităților de bibliotecă se realizează avându-se în vedere următoarele aspecte:

- profilul bibliotecii;
- evoluția achizițiilor realizate în ultimii ani;
- tipurile de unități de bibliotecă specifice fiecărui compartiment;
- utilizatorii specifici fiecărui compartiment al bibliotecii;
- fondurile alocate.

6.3.1 Completarea colecțiilor în decursul unui an trebuie să se aibă în vedere următorii factori:

- Necesarul anual de unități de bibliotecă stabilit ca obiectiv la începutul fiecărui an calendaristic în funcție de bugetul alocat achiziției de documente, dar și de donațiile anticipate în decursul unui an;

- Noile apariții editoriale;
- Solicitățile utilizatorilor;
- Sugestiile cadrelor didactice;
- Cataloagele editurilor.

6.4 Se selectează noile apariții editoriale din site-uri/oferte puse la dispoziție de edituri.

6.5 Se centralizează noile apariții editoriale și propunerile serviciilor/compartimentelor de specialitate ale bibliotecii și se înaintează Compartimentului Dezvoltarea Colecțiilor.

6.6 Comisia de achiziții se întrunește ori de câte ori este nevoie pentru achiziția de: carte, CD, DVD, abonamente pentru periodice.

6.7 Se identifică furnizorul sau editura care oferă cea mai avantajoasă ofertă economică (acordă cel mai mare rabat).

6.8 Se întocmește și transmite Nota de comandă furnizorului, în vederea achiziției.

6.9 Solicitarea în vederea achiziției de documente se face pe baza unui referat de necesitate (Anexa 1) de către responsabilul cu achiziția de documente de bibliotecă.

6.10 Referatul de necesitate (Anexa 1) va conține:

1. titlurile solicitate;
2. număr de exemplare;
3. suma aferentă;
4. codul CPV
5. numele, prenumele și semnătura solicitantului.

6.11 Referatele de necesitate vor fi înregistrate la Registratura instituției.

6.12 Documentele achiziționate se vor înregistra și prelucra în cadrul Compartimentului Evidență. Prelucrare. Dezvoltarea colecțiilor și predate ulterior secțiilor pe baza registrelor de gestiune.

6.13 Pe baza referatelor de necesitate aprobate de către manager, responsabilul cu achiziția din cadrul bibliotecii va întocmi comenzi cu documentele de bibliotecă ce urmează a fi achiziționate și le va transmite către edituri sau furnizori, urmărind toate problemele ce ar putea apărea pe parcurs (neconcordanțe între cerere și ofertă, preț, discount etc.)

6.14 În baza facturii sau a proceselor-verbale de la furnizori se va întocmi Nota de intrare, recepție și constatare de diferențe.

Comanda va conține toate datele de identificare ale publicațiilor: nr. exemplare, preț, valoare dar și informațiile privind adresa bibliotecii.

Între expediția comenzii și intrarea publicațiilor în evidențele bibliotecii, toate problemele ivite pe parcurs (neconcordanțe între cerere și ofertă, transport, facturi proforme) sunt rezolvate de către responsabilul cu achiziția de documente.

Responsabilități:

1. Managerul și șeful de serviciu sunt responsabili pentru implementarea și menținerea prezentei proceduri.

2. Responsabilul cu achiziția de documente din cadrul BJDB:

- va ține o evidență clară a documentelor pe baza cărora se face achiziția;
- colaborează în mod direct cu reprezentanții secțiilor în vederea realizării achiziției de documente;
- colaborează cu Compartimentul financiar-contabil în vederea urmăririi plăților;

3. Compartimentul financiar-contabil este responsabil cu realizarea plăților și urmărește încadrarea sumelor folosite în bugetul alocat achiziției de documente pentru bibliotecă.

4. Responsabilul cu achiziția de documente răspunde de întocmirea și transmiterea referatelor de necesitate pentru achiziția de documente de bibliotecă în limita fondului alocat.

ANEXE:

- Proces-verbal de achiziție/FACTURA fiscală
- Nota de comandă
- Referat de necesitate

Bibliografie:

• Sistemul de control managerial în bibliotecă: model experimentat de Biblioteca Județeană "George Barițiu" Brașov, București: Editura ANBPR, 2012

• Regneală, Mircea (coord.). Tratat de biblioteconomie, vol. 2, Partea I, București: Asociația Bibliotecarilor din România, 2014

Daniela Iordache

Cultura informației, un nou concept cu care operează bibliotecile

Ca în orice domeniu de activitate, deținerea și obținerea informațiilor relevante și de ultimă oră influențează în mod pozitiv deciziile adoptate la orice nivel instituțional, informația fiind considerată o resursă foarte importantă alături de cele clasice: munca, natura, capitalul. Este cunoscut faptul că informația poate fi acumulată în mod continuu, dar are, prin excelență, un caracter perisabil, un exemplu concludent în acest sens fiind expansiunea Internetului.[1] La început de secol 21 ne confruntăm cu o dinamică accelerată a schimbărilor sociale, dar mai ales cu profunzimea acestora, impunându-se la nivel educațional direcții noi de dezvoltare ce vizează alinierea obiectivelor instructiv-educative la cerințele concrete ale societății bazate pe cunoaștere.

La nivel european se vorbește tot mai intens de globalizare, multiculturalitate sau diversitate

culturală [2], domeniul educațional fiind nevoit să facă față noilor tendințe și să se adapteze mediului tehnologic performant. În contextul mai sus prezentat s-au creat premisele trecerii de la societatea informațională la societatea cunoașterii în care individul este capabil să înțeleagă, evalueze și să valorifice informațiile.

La baza educației pe tot parcursul vieții stau abilitățile tehnologice și cele de cercetare fără de care nu putem deveni independenți din punct de vedere informațional. Competențele informaționale reprezintă primul pas pe calea realizării scopurilor educaționale și cei care le pot dezvolta sunt specialiștii în științele informării și documentării, dar și cadrele didactice care trebuie implicate în domeniul activității cu informația, având obligația de a conștientiza că joacă rolul principal în asigurarea culturii informației. Din

păcate există unele bariere în crearea unei culturi informaționale pertinente:

- Necunoașterea tipologiilor documentare
- Necunoașterea strategiilor și a tehnicilor de localizare a resurselor informaționale
- Necunoașterea formelor și a modului de diseminare a informațiilor
- Cunoașterea resurselor informaționale și localizarea lor, dar imposibilitatea de a le accesa

Pentru a putea trece de aceste bariere trebuie să stăpânim teoriile și tehnicile

culturii informaționale. Definiția clasică se referă la „Abilitatea de a localiza, evalua și folosi informația pentru a deveni, pentru toată viața, independent informațional” [3]. Elementele de bază ale culturii informaționale implică cunoștințe privind sursele de informare și organizarea acestora precum și stăpânirea unor abilități:

- definirea precisă a nevoii informaționale;
- localizarea eficientă a sursele de informare;
- evaluarea critică a elementelor informative și a surselor de informare;
- integrarea informațiilor selectate în cunoștințele de bază;
- organizarea și comunicarea informației altor persoane;
- utilizarea efectivă a informației pentru realizarea activității propuse;
- folosirea informației în mod etic și legal;
- sintetizarea și construirea pe baza informației existente a unui produs cu valoare adăugată.

Scopul culturii informației este de a furniza fiecărui individ un bagaj minim de cunoștințe care să-i permită să utilizeze informația, să aibă competențe diverse, într-un context ce necesită resurse informaționale [4]. Conform unui model clasic de aplicare a culturii informației, etapele care trebuie parcurse de către orice elev, student, cercetător etc. sunt [5]:

- cunoașterea structurilor de informare și documentare (localizare, organizare, servicii, oferte);
- formarea în cercetarea de bibliotecă (cunoașterea serviciilor oferite, a surselor de informare etc.);

- formarea în utilizarea resurselor informaționale (localizarea și exploatarea informației indiferent de sursa de informare).

În ultima perioadă utilizatorii sunt obligați să facă față unei producții de informații în continuă creștere, mai ales din cauza faptului că – în privința căutărilor pe Internet – filtrarea informației utile solicită abilități specifice. Așadar, cultura informațională și cultura tehnologică au devenit indispensabile.

Cultura informațională reprezintă condiția primordială a profesionalismului și succesului viitorului specialist din orice domeniu. Astfel, concomitent cu pregătirea profesională, studentul/elevul trebuie să dobândească deprinderi și experiență în informarea științifică, dezvoltându-și competențele informaționale. Atât specialiștii în științele informării și documentării, în special bibliotecarii, ca membri ai comunității educaționale, cât și cadrele didactice implicate în domeniul activității cu informația, trebuie să învețe să joace rolul principal în asigurarea culturii informației.

Folosind capacitățile lor creative și posibilitățile profesionale și sprijinindu-se pe programe integrate în cursurile de instruire, aceștia trebuie să contribuie activ la procesul educațional, ajutând elevii în aspirațiile lor de acumulare și perfecționare, de cultivare a deprinderilor și abilităților, cunoștințelor și valorilor, necesare pentru a continua studiul pe parcursul întregii vieți.

REFERINȚE:

- 1) OECD 2008. *Tertiary Education for the Knowledge Society*, http://www.oecd.org/document/35/0,3343,en_2649_39263238_36021283_1_1_1_1,00.html
- 2) Milena Dragicevic-Sesic; Branimir Stojkovic. *Cultura: management, mediere, marketing*. Timișoara: Brumar, 2002, p. 253.
- 3) ALA Presidential Committee on Information Literacy. (1989). *Final report*. Chicago:ALA.
- 4) Agnes Erich; Elena Tîrziman. *Informație și document în societatea cunoașterii*. Târgoviște: Editura Bibliotheca, 2007, passim
- 5) Horton, F. W. (2008). *Understanding information literacy: A primer*. Paris: UNESCO.

Prof. univ. dr. Agnes Erich

DIN VIAȚA BIBLIOTECILOR

Caragialiana 2016

Este deja o tradiție ca în programul instituțiilor de cultură din Târgoviște să se regăsească anual cel puțin o manifestare dedicată celui mai cunoscut fiu al județului, fie el și printr-o adopție târzie, scriitorul Ion Luca Caragiale, al cărui nume se identifică cu însuși teatrul românesc.

Opera lui Ion Luca Caragiale impresionează prin diversitate, cuprinzând teatru, nuvele și povestiri, momente și schițe, publicistică, parodii, poezii. Caragiale nu este numai întemeietorul teatrului comic din România, ci și unul dintre principalii fondatori ai teatrului național. Operele sale, în special comedii, sunt exemple excelente ale realismului critic românesc, cu nimic mai prejos decât celebra și vasta „*Comedie umană*” a lui Honore de Balzac.

Deși Caragiale a scris doar nouă piese (opt comedii și o dramă), el este considerat cel mai valoros dramaturg român prin faptul că a reflectat cel mai fidel realitățile, limbajul și comportamentul românilor. Prin comedii, schițele și nuvelele sale, a căror forță satirică este considerată neîntrecută până în prezent, el a rămas cel mai mare creator de tipuri din dramaturgia română, păstrându-și, în mod paradoxal, actualitatea creației, la mai bine de un secol de la scrierea ei. Caragiale a reconstituit o amplă imagine a societății contemporane, văzută mai ales din unghiul comicului, dovedind un adevărat geniu al situațiilor

dramatice și al limbajului, caracteristică ce îl situează printre marii comediografi ai lumii.

Programul dedicat aniversării lui în anul 2016, în județul Dâmbovița, pus sub genericul „*Caragialiana*”, a fost organizat prin eforturile unite ale celor mai importante instituții culturale de nivel județean: Biblioteca Județeană „I. H. Rădulescu” Dâmbovița, Centrul Județean de Cultură Dâmbovița și Complexul Național Muzeal „Curtea Domnească” Târgoviște.

În perioada 29 ianuarie – 1 februarie 2016 au fost organizate manifestări culturale pentru diverse categorii de public incluzând: concurs de cunoștințe și abilități, conferință științifică, momente muzicale, expoziție fotodocumentară, momente de teatru.

Seria manifestărilor a debutat la Muzeul de Istorie al orașului Târgoviște, cu un Concurs de cunoștințe și abilități, *Cu și despre Caragiale*, destinat elevilor din ciclul primar. A urmat conferința științifică *I.L. Caragiale și Târgoviștea*, susținută de prof. univ. dr. Petre Gheorghe Bârlea, conferință centrată pe aspectele mai puțin cunoscute ale relației pe care marele dramaturg a avut-o cu urbea târgovișteană. Ziua s-a încheiat printr-un moment muzical de excepție în interpretarea Orchestrei populare „Chindia” a Centrului Județean de Cultură Dâmbovița – moment ce a inclus piese vechi, dintre cele care,

poate, au bucurat și auzul lui Caragiale – și cu vernisajul unei expoziții fotodocumentare *Cu și despre Caragiale*.

Sâmbătă, 30 ianuarie 2016, manifestările au continuat în comuna I.L. Caragiale, locul de naștere al dramaturgului, cu vizite organizate la Muzeul Memorial „I.L. Caragiale” și depuneri de flori la monumentul scriitorului.

Luni, 1 februarie 2016, ultima zi din program a fost dedicată teatrului. Demonstrând popularitatea pe acest gen de artă continuă să o aibă în rândurile liceenilor, la sediul Bibliotecii Județene „I.H. Rădulescu” a fost organizat un *Atelier de Teatru Caragiale*. Mai exact, elevi de la două licee târgoviștene, Liceul Teoretic „Petru Cercel” și

Liceul Tehnologic „Nicolae Ciorănescu”, au prezentat, într-o manieră proprie, momente de teatru inspirate din opera lui Caragiale.

Întregul program a încercat să satisfacă prin diversitatea activităților incluse gusturile mai multor categorii de public, numărul considerabil de participanți constituind un feed-back pozitiv pentru succesul său. Mai mult, diversitatea acțiunilor a făcut trimitere în mod subtil la diversitatea genurilor literare abordate de Caragiale – cel care rămâne, la peste un veac de la trecerea în neființă, „contemporanul nostru”.

Prof. dr. Alexandru Ștefănescu

Bunele maniere la Biblioteca Comunală „Mihai Mircea Ciobanu” Slobozia Moară

În cadrul proiectului „Rețea de centre de educație nonformală pentru viață din mediul rural din Dâmbovița”, în anul 2015, la Biblioteca „Mihai Mircea Ciobanu” s-au organizat pe parcursul mai multor săptămâni cursuri pentru copii cu tema „**Bunele maniere**”. Inițiativa se datorează ideii că bunele maniere pot fi considerate, în sens alegoric, amprenta personalității noastre; ele rămân în memoria celor cu care am luat contact, iar în societatea modernă a zilelor noastre, ele pot fi considerate normele conviețuirii și ale purtării „frumoase”. Succesul primelor sesiuni ne-a determinat să reluăm inițiativa și în acest an.

Structura cursului este următoarea:

- „Bunele maniere la masă și aranjarea mesei festive”
- „Salutul și punctualitatea”
- „Bunele maniere la teatru, cinematograful și muzeul”
- Alte teme propuse de copii, în funcție de interesele lor.

Cu ajutorul acestor cursuri, copiii și-au însușit cunoștințe despre comportamentul adecvat în anumite situații și reguli ale bunelor maniere într-o atmosferă relaxată, călduroasă, prietenoasă.

Mai întâi, elevilor li se explică importanța abordării unui comportament corect și politicos

în funcție de fiecare situație de viață, cu exemple pozitive și negative. Ulterior, cursanții își însușesc cunoștințele răspunzând la întrebări, dezbătând și reflectând asupra celor învățate, iar în final atmosfera se destinde cu ajutorul jocurilor de rol.

În data de 30 ianuarie 2016 cursul „Bunele maniere la masă și aranjarea mesei” a avut scopul de a învăța elevii cum trebuie să se comporte la restaurant, dar și cum să organizeze și să aranjeze o masă festivă. Temele abordate au fost următoarele: „Masa în oraș”, „Poziția corectă la masă”, „Rolul șervetului și al șervețelilor”, „Tipuri de farfurii, tacâmuri, pahare și rolul lor”, „Aranjarea unei mese festive” și „Aranjarea șervetului în cadrul unei mese festive”.

După predarea unor noțiuni generale despre masa festivă, copiilor li s-a explicat cum să se comporte la masă, cum să mănânce și cu ce, cum să aranjeze o masă și care este rolul fiecărui element al mesei, iar la finalul cursurilor, jocul de rol a destins atmosfera, ajutându-i pe elevi să învețe prin intermediul jocului. Astfel, pe rând, ei au fost clienți la restaurant, chelneri, musafiri și gazde și au reușit

să abordeze un anumit comportament, conform rolului lor.

Cursurile vor continua cu temele „Cum primim și cum oferim cadouri și flori”, „Cum ne comportăm pe stradă și în mijloace de transport”, „Cum vorbim la telefon”, „Să învățăm să mergem elegant”.

Adriana Niță

Biblioteca Comunală „Mihai Mircea Ciobanu” Slobozia Moară

Biblioteca Pietroșița – leac pentru minte, ochi, suflet

O dată cu evoluția societății, educația și-a multiplicat neconținut formele de organizare, iar rolul său a devenit din ce în ce mai important. Factorilor educativi tradiționali precum familia, școala, biserica, li s-au adăugat și bibliotecile publice, aceste instituții de prim rang care au menirea să construiască centre de informare și consiliere publică. Conceptul de mediu educațional trebuie lărgit pentru a acoperi un mediu de predare, studiu, învățare, lucru și comunicare. Pe scurt, vorbim despre un mediu de acțiune în care diferitele lui componente sunt în mod corespunzător echilibrate.

Astăzi, bibliotecile nu mai sunt privite ca medii importante de lectură, ci sunt organizate și transformate în centre de informare și comunicare europeană, cu acces gratuit la internet. Cu alte cuvinte, au devenit furnizorii principali de programe și proiecte de educație nonformală. Scopul lor este ca, prin activitățile desfășurate, să implice un număr mare de persoane, din rândul membrilor comunității (adulți, elevi, adolescenți), care să beneficieze de activități pentru îmbunătățirea procesului de comunicare în context nonformal.

Îmi este greu să-mi imaginez ce ar fi devenit astăzi Biblioteca Pietroșița dacă nu ar fi fost integrată în

programul Biblionet. Ar fi fost catalogată ca un depozit inert de carte veche dacă nu și-ar fi diversificat serviciile. Constat că fără Biblioteca comunei Pietroșița, existența oamenilor de aici ar fi fost mai săracă din punct de vedere cultural. Lipsa unui vector educațional ar fi avut un efect negativ asupra dezvoltării intelectuale și a spiritului estetic al pietroșițenilor.

Biblioteca Pietroșița are 100 de ani de existență. Dinamica ei a fost lentă, dar constantă, astfel încât ea astăzi a devenit un punct de informare, documentare și comunicare europeană, un adevărat centru de atracție culturală pentru membrii comunității; altfel spus, un leac pentru minte, ochi și suflet. Dezvoltată treptat, cu sprijinul Consiliului Local, al Primăriei, al Bibliotecii Județene „Ion Heliade Rădulescu” Dâmbovița, aceasta dispune de un număr de 9179 de documente din toate domeniile: enciclopedie, literatură română și străină, dicționare etc, astfel încât cei 345 de cititori înscriși pot găsi în bibliotecă o parte din informațiile necesare, lectură pentru copii și adolescenți.

Colecțiile sunt clasificate și organizate pe domenii, accesul liber la raft fiind o cale simplă pentru a găsi ușor informația dorită. În ceea ce privește achiziția de carte putem spune că resursele sunt

reduse. Cel mai adesea biblioteca își completează fondul din donații de la persoane fizice. Din păcate pe plan local achiziția de carte este susținută sporadic de către primărie, din lipsa de fonduri.

Din 2012 instituția este inclusă în programul *Biblionet*. A fost dotată cu 4 calculatoare și tehnica aferentă funcționarii acestora, ajungând astfel să-și delimiteze relațiile cu publicul într-o orientare distinctă. Mai mult decât atât, am început să acordăm mai multă atenție educației nonformale, deoarece am învățat foarte multe metode interactive de lucru cu tinerii în cadrul proiectului „Rețea de centre de educație nonformală pentru viața din mediul rural din Dâmbovița”.

Biblioteca inițiază și desfășoară frecvent diverse activități artistice, educative, sociale; promovează tradițiile locale (Focul lui Sumedru, Colinde, Sorcova etc.), iar activitățile au un impact deosebit asupra tuturor. Prin *BIBLIO-DISKOTECĂ* am inițiat un tip de comunicare nonverbală bazată pe muzică, dans, pictură, care dezvoltă diferite forme de exprimare artistică și comunică diferite emoții. O altă activitate de succes este „Dialog fără cuvinte” – jocul este o dimensiune fundamentală a omului indiferent de vârstă. El dezvoltă imaginația, spiritul de competiție, de prietenie, comunicarea, inteligența și, fără îndoială, induce competitorilor, prin stimularea procesului de gândire, o stare de veselie, destindere, de bună dispoziție.

La atelierul „Ce pot face două mâini dibace” am învățat să croșetăm de la „lănțișoare și piciorușe” până la confecționarea bentițelor și poșetutețelor. Ajutată de o doamnă, utilizatoare fidelă a bibliotecii, am învățat alături de copii tehnicile origami și quilling. De asemenea, copiii vizionează cu plăcere filmele oferite gratuit de către bibliotecă, în cadrul programului *BIBLIO-FILM*. Pentru tineri, acest program are numeroase avantaje: pe lângă făurirea unui univers propriu, în care copilul se identifică cu eroul povestirii, filmele ajută la crearea unei legături puternice între el și societate. Îl ajută să-și dezvolte inteligența, să-și îmbogățească vocabularul, să călătorească pe mări și oceane cu eroii din filme.

Cum dictonul „unde-i unul nu-i putere” este aplicabil în viața de zi cu zi, am recurs la dezvoltarea serviciilor proprii prin încheierea unor parteneriate cu factorii educativi: Școala Sfântul Nicolae, grădinița, Muzeul Sătesc, Fundația Ruralia sau diverse firme care oferă consultanță medicală gratuită membrilor comunității, precum firma *Optica Grand Paradis*. Aceasta oferă ocazional localnicilor un pachet întreg de servicii medicale care constă în: consultații gratuite, determinare dioptrii, montaj lentile, precum și o gamă diversă de lentile și rame

pentru ochelari. Am făcut acest lucru ținând cont de structura populației și de interesele acesteia.

În tot acest timp am încercat să creăm un cadru propriu pentru socializare și comunicare, chiar dacă condițiile nu sunt favorabile – spațiul este mare și încălzit necorespunzător. Important este că există căldură sufletească...amabilitate...un zâmbet, o floare, o cafea...și multă dragoste pentru meseria de bibliotecar; vorba aceea...„dacă dragoste nu e, nimic nu e”... Rezultatul evenimentelor artistice, educative sau de ordin social este oglindit în bogata colecție de fotografii postate de-a lungul timpului în grupurile *Biblionet dâmbovițean* și *Rețea de centre de educație nonformală pentru viața din mediul rural din Dâmbovița*.

Atât împrumutul documentelor la domiciliu, cât și organizarea și participarea la diverse evenimente se înscriu în zona uriașă a comunicării, având menirea să producă interferențe importante în sfera ideologică și culturală a fiecărui individ în parte. Dacă peste 70% din timpul util al fiecăruia ar fi folosit pentru comunicare directă în cadru informal: studiu, excursii, vizite la muzee, atunci timpul comunicării prin intermediul bibliotecii se plasează în zona productivă a existenței ca un dicționar de întrebări și răspunsuri. Astfel biblioteca devine un centru de continuă informare și perfecționare.

Ideea că noi bibliotecarii ne – am transformat din niște „nobili anonimi” în oameni de carte, iubitori de cultură și de cele mai multe ori în creatori cu simțul valorilor spirituale și culturale, ne dă forța să ne continuăm activitatea în ciuda lipsurilor cu care ne confruntăm. Cred cu sinceritate în reușita manifestărilor nonformale și cu siguranță acestea vor crește numărul persoanelor care participă la evenimente și frecventează Biblioteca Pietroșița. Astfel se confirmă încă odată aforismul care spune: „Mai bine bibliotecar decât rege, curtea mea este mai numeroasă și mai aleasă”.

Liliana Negulescu
Biblioteca Comunală Pietroșița

PATRIMONIU

Personalități militare dâmbovițene

IOAN NICOLIN (1882-1942) – teoretician,
profesor și comandant militar

Ioan Nicolin s-a născut pe 12 noiembrie 1882, în localitatea Dioști, plasa Ocolu, din fostul județ Romanați, ca fiu al lui Costache Iliescu și al Anicăi.¹ A urmat în satul natal cursurile școlii primare de 5 clase, după care, cele secundare-liceale și le-a împărțit între Școala fiilor de militari de la Iași și cea de la Craiova, între anii 1898-1903. În perioada 1903-1905, Ioan Nicolin a urmat cursurile Școlii militare de Infanterie și Cavalerie din București, fiind repartizat începând cu 1 iulie 1905, având gradul de sublocotenent, la Regimentul III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie din Târgoviște, pe care l-a slujit timp de 21 de ani (1905-1914, 1921-1923 în Basarabia și 1925-1935), îndeplinind toate funcțiile: comandant de pluton, comandant de companie, topograf, comandant de batalion, ajutor tactic sau administrativ al comandantului și, în ultimii șase ani, comandant al regimentului.² La 10 martie 1908, Ioan Nicolin a fost detașat la Institutul Geografic al Armatei, unde s-a remarcat prin participarea la realizarea hărții topografice a României, primind aprecieri din partea directorului Institutului Geografic, căpitanul comandor Alexandru Cătuneanu, și propus pentru înaintarea în grad.³ Datorită calităților sale apreciate de superiorii săi, Ioan Nicolin este numit inspector topograf începând cu 1 august 1909, drept care, între 15 aprilie 1910 – 26 septembrie 1910, este din nou detașat la ordin în cadrul Serviciului Geografic al Armatei.⁴ Așa cum reiese din caracterizarea făcută de către lt. col Arghirescu, comandantul *Regimentului III*

Dâmbovița nr.22, în anii premergători conflictelor balcanice, locotenentul Ioan Nicolin „...pe lângă plutonul său, a mai fost întrebuințat și ca profesor la școala regimentară, achitându-se de toate însărcinările cu multă pricepere și destoinicie”.⁵

La 2 iunie 1913, Ioan Nicolin este trecut pe picior de război prin Î.D. nr. 4609/1913, fiind mobilizat pentru campania de peste Dunăre în Bulgaria și având comanda companiei de mitraliere a *Regimentului III Dâmbovița nr.22*.⁶ Din motive interpretabile, la 22 iulie 1913, este detașat de către Marele Cartier General, aflat la Plevna, pentru executarea unor operații topografice în Bulgaria, sarcină de care s-a achitat meritoriu: „Eram însărcinat să fac revizuirea unei porțiuni de hartă în Munții Balcani... așa am călcat o suprafață de 600 de kilometri pătrați în regiunea Bercovița-Vrața – frontiera sârbească”.⁷

După stingerea conflictului din Balcani⁸, căpitanul Ioan Nicolin și-a desfășurat activitatea de comandant de companie în *Regimentul III Dâmbovița nr. 22*, în perioada 1 noiembrie 1913 – 1 aprilie 1914, iar de la această dată a fost mutat la Regimentul 62 Infanterie, unde a fost numit Comandant al Companiei Cadre, conducând 6 companii de instrucție (rezerviști), pe care le-a instruit și pregătit pentru război, în 6 serii, între 18 aprilie – 1 octombrie 1914.⁹ Așa cum reiese din foia calificativă a căpitanului Ioan Nicolin pentru perioada 1 noiembrie 1914 – 31 octombrie 1915, acesta și-a continuat activitatea de comandant al Companiei Cadre a Regimentului 62 Infanterie,

unde printre altele, aflăm că se ocupă cu studiile militare și literare, dar și că a susținut două conferințe militare, despre operațiile militare purtate noaptea și efectele proiectoarelor.¹⁰

Mobilizarea generală a armatei române din 14 august 1916, a găsit Regimentul III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie inclus în compunerea Grupului de Acoperire Bran, participând ulterior în toamna anului 1916 la ofensiva pentru eliberarea Transilvaniei și la luptele în apărare de pe Valea Prahovei. În același

timp, căpitanul Ioan Nicolin era șeful secției mobilizării la Regimentul 62 Infanterie, fiind mobilizat în calitate de Comandant al companiei a 9-a¹¹, și ulterior comandant al Batalionului I al Regimentului 62 Infanterie conform ordinului 360/29 octombrie 1916, participând la luptele de la cota 1447 de pe Vf. Feței, la Stoenești, Muntele Gruiu, Câmpulung, Colții Doamnei și Cotenești¹², precum și la cele din Dobrogea și de pe muntele

Prisaca în mod elogios, fapt remarcat și de comandantul regimentului, colonelul Burleanu.¹³ Prin unirea regimentelor 62 și 70 Infanterie la 1 martie 1917, căpitanul Ioan Nicolin a fost numit comandant al Batalionului I, pe care l-a instruit și organizat cu multă iscusință, participând cu acesta la luptele defensive de la Mamaia, Sboina și Răchițașul Mic din Munții Vrancei.¹⁴ A contribuit din plin la menținerea Răchițașului Mic (cota 891), unde inamicul a atacat furios de la 1 august 1917 până la 22 noiembrie 1917, cu forțe mult superioare celor românești.¹⁵ Pentru apărarea acestui punct strategic al frontului din Moldova, a fost decorat drapelul Regimentului 62/70 Infanterie, iar pentru faptele sale, căpitanul Ion Nicolin a fost înaintat la gradul de maior.¹⁶ Ulterior, a fost decorat prin Diploma Regală din 30 noiembrie 1919, acordată de regele Ferdinand pentru faptele de vitejie din aprilie 1917, iar la propunerea maiorului rus Petre Ciolac, a fost

Elev la Școala de Fii de Militari Craiova, 10 mai 1900

decorat și cu ordinul *Sfântul Stanislas* clasa a II-a cu spade, nr. 127444 din 23 februarie 1918, dat de comandantul armatei ruse din Moldova. Însă, pentru a putea purta această decorație, Ioan Nicolin a primit autorizația dată de Măria Sa Regele, prin Brevetul din 12 mai 1918, emis de Ministerul Afacerilor-Cancelaria Ordinilor, Iași.¹⁷

Cu ocazia demobilizării regimentelor, la 1 aprilie 1918, maiorul Ioan Nicolin a fost repartizat provizoriu ca ajutor al comandantului Regimentului 62

Infanterie și șef al Biroului de Mobilizare, funcții în care a contribuit la organizarea, instruirea și administrația unui corp, care fusese reînființat, în împrejurările la care se găsea România la acea dată.¹⁸ Începând cu 28 Octombrie 1918, odată cu mobilizarea Diviziei a 6-a, comandată de generalul Holban, maiorul Ioan Nicolin a îndeplinit funcția de șef al secției topografice, dând dovadă de pricepere și tact topografic, fiind apreciat în acest sens de superiorii săi.¹⁹ Pe

timpul campaniei militare, a fost comandant de batalion, fiind elogiat de către colonelul Budeanu, comandantul Regimentului 62 Infanterie, pentru prima parte a campaniei, dar și de către colonelul Grecescu, pentru partea a doua a campaniei militare, fiind propus de către șefii săi ierarhici, pentru gradul de locotenent colonel.²⁰

Conform ordinului Marelui Cartier General nr. 8276 din 3 iulie 1919, maiorul Ioan Nicolin a fost mutat la Serviciul geografic al armatei, unde a îndeplinit funcția de inspector topografic la Școala șefilor de secții topografice și de observații, recent înființată, unde, cu pricepere și mult tact a instruit pe tinerii ofițeri și participând la aplicații cu aceștia în județul Dolj, la Plenița²¹, fapt recunoscut și de către șeful serviciului geografic al Marelui Cartier General, generalul Pavelescu.²² Maiorul Ioan Nicolin și-a îndeplinit funcția de inspector topografic cu

Căpitan în Regimentul 62 Infanterie, 10 mai 1914

care fusese însărcinat, până la 31 martie 1920, atrăgându-și mulțumirea șefilor ierarhici și fiind apreciat laudativ de către lt. col. Gheorghiu, ajutorul șefului Serviciului Geografic: „...pe lângă specialitatea sa de bun topograf, maiorul Nicolin Ioan poate îndeplini orice alt serviciu grație inteligenței, muncii și devotamentului ce pune pentru a se achita în chipul cel mai bun de serviciul ce i s-a încredințat”.²³

La 1 aprilie 1920, prin Î.D. nr. 3555 și publicat în Monitorul Oficial nr. 114 din 26 august 1920, Ioan Nicolin este înaintat la gradul de locotenent colonel, iar până la 11 mai 1920, a îndeplinit funcția de Comandant de batalion și locțiitor al comandantului regimentului 62 Infanterie. De la această dată, Ioan Nicolin este din nou detașat la Serviciul geografic al armatei, unde, a condus și îndrumat 9 ofițeri operatori în lucrările de expropriere, pentru împrumutarea țăranilor. În plus, Ioan Nicolin a primit aprecierile șefilor săi ierarhici, atât ale șefului Serviciului geografic, generalul Pavelescu, cât și ale șefului Secției Topografice, colonelul Gheorghiu și colonelului Stamatiade, care conchid: „Din conversațiile avute asupra diferitelor subiecte cu caracter militar și general rezultă că este un ofițer superior distins, care a dat dovezi că poate conduce unități compuse din cele

3 arme și că poate conduce și instrui un regiment”.²⁴ Tot în această perioadă, Ioan Nicolin, a fost mutat în baza ordinului de bătaie al armatei din 1 noiembrie 1920, la Regimentul 37 Infanterie, până la 15 iunie 1921, când revine în cadrul Regimentului 22 Infanterie, unde este elogiât de către comandantul regimentului, colonelul Bențea, ca având o educație militară foarte îngrijită, pus la curent cu literatura militară recentă și preocupându-se foarte mult de studiile sale profesionale și științele generale.²⁵

Odată cu venirea în Regimentul 19 Vânători la 1 aprilie 1922, prin Î.D. 1592/1922, lt.col. Ioan Nicolin și-a îndeplinit serviciul de ajutor de comandant, a condus administrația și gospodăria regimentului, a rezolvat în mod excepțional situațiile tactice pe hartă cu un detașament care de luptă, un regiment de infanterie, un divizion de artilerie și un escadron de cavalerie, a comandat regimentul în manevre de divizie, primind

26 iunie 1916

aprecierile comandantului Regimentului 19 Vânători, colonelul Gheorghiu, comandantului Brigăzii a II-a Vânători, colonelul Gheorghe Grecescu, comandantului Diviziei a IV-a, generalul Leca și a comandantului militar al Basarabiei, generalul Popovici.²⁶ În plus, colonelul Gheorghiu, apreciindu-i calitățile lt. col. Ioan Nicolin, propune superiorilor săi ierarhici, să fie decorat cu ordinul Steaua României clasa a V-a, pe care o merită din toate punctele de vedere, concluzionând: „Să i se încredințeze comandă de regiment și să fie înaintat la gradul de colonel în mod excepțional”.²⁷

Fiind un excelent profesor și educator, înzestrat cu o bogată cultură generală și militară, Ioan Nicolin a susținut în cadrul Regimentului 19 Vânători, o interesantă conferință, cu titlul: „Atacul în războiul de stabilizare”.²⁸ Pentru scurt timp, Ioan Nicolin a fost mutat în Batalionul 9 Vânători de munte, între 1 august 1923 – 1 decembrie 1923, când, este din nou mutat, de această dată la Cercul de Recrutare Dâmbovița, ca șef al biroului de mobilizare și recrutare, și unde, conform notelor comandantului cercului de recrutare, colonelul Șendrea, a susținut două conferințe, atât la cercul militar, cât și la garnizoană. La 1 octombrie 1924, Ioan Nicolin s-a prezentat la Regimentul III Dâmbovița nr. 22 Infanterie, pe zona de concentrare

a Diviziei a XIII-a, fiind mutat în acest corp la 16 octombrie 1924, în baza Î.D. nr. 3292/1924, fiind apreciat de comandantul regimentului, colonelul Georgescu, pentru comanda regimentului în ziua de 22 octombrie 1924 (fazele luptei ofensive) și a detașamentului mixt (ariergardă), la 25 octombrie 1924.²⁹

În perioada 1 noiembrie 1924 – 31 octombrie 1925, lt. col. Ioan Nicolin, a susținut în cadrul Regimentului III Dâmbovița nr. 22 Infanterie și al garnizoanei, următoarele conferințe:

- a) *Comparația în regulamentul de manevre și luptă al infanteriei*, ținută în prezența comandantului Brigăzii a 13-a Infanterie, generalul L. Caracaș;
- b) *Lupta batalionului în munți*, cu aplicații pe hartă;
- c) *Studiul și interpretarea formelor de teren pe harta 1:100.000*;
- d) *Aplicații de război la lupta ofensivă a regimentului*;

e) Trei conferințe tactice ținute ofițerilor de rezervă concentrați;

f) *Marșul de apropiere al unei Divizii aplicându-se Detașamentului mixt de regiment*, ținută în prezența comandantului Corpului V Armată, generalul Olteanu;

g) *Lupta în ofensivă. Infanteria în atac*.³⁰

În ceea ce privește instrucția unităților în corp, Ioan Nicolin a redactat la școala de batalion programele ordonate de regiment, ca director al exercițiilor de luptă a condus personal jumătate dintre acestea și a comandat regimentul de trei ori, fiind examinat de generalul Marcel Olteanu. De asemenea, a participat la convocarea coloneilor și lt. coloneilor pe Divizie în luna aprilie 1925, a fost profesor de topografie la Școala de Cavalerie din Târgoviște și a fost numit ca secretar la exercițiile pe hartă din garnizoană.³¹ Pe foaia calificativă pentru anul 1924-1925, comandantul regimentului, colonelul Georgescu, îi făcea următoarea caracterizare: „Este ofițerul datoriei și nu cunoaște altă ocupație decât meseria armei. Este ofițer studios, nu-i lipsește broșură, gazete și cărți de specialitate să nu citească, lucru dovedit că este la curent cu tot ce este nou. Este tipul ofițerului devotat carierei sale, cinstit și drept, cu o educație din cea mai aleasă, o disciplină demnă de un ofițer superior”.³²

De la 1 noiembrie 1925 și până la 1 ianuarie 1926, Ioan Nicolin a îndeplinit funcția de ajutor tactic în cadrul Regimentului III Dâmbovița nr. 22 Infanterie, timp în care a întocmit programele școlii instructorilor, precum și programul de instrucția trupei pe anul 1926. De asemenea, directivele regimentului relativ la școala ofițerilor le-a tradus în programe văzute și apreciate de comandamentele superioare. Începând cu 1 ianuarie și până la 31 octombrie 1926, a condus școala și instrucția ofițerilor, iar în perioada școlii de batalion, a fost în două rânduri director de exercițiu.³³ Ulterior, în perioada școlii de regiment a comandat o dată regimentul, drept care, a fost caracterizat elogios de către comandantul Diviziei a XIII-a, generalul Săndulescu: „În garnizoana Târgoviște și pe zona de concentrare, l-am văzut ca director de exercițiu și comandant de regiment și nu am decât cuvinte de laudă de felul cum a expus situația, cum a studiat diferite ipoteze de atac și apărare și cum a justificat perfect măsurile luate pentru îndeplinirea misiunii. Este de un ajutor de neprețuit comandantului de regiment în ceea ce privește instrucția ofițerilor și

trupei”.³⁴ Totodată, lt.col. Ioan Nicolin, pe zona de concentrare a comandat regimentul în aplicația *apărarea flancului*, a comandat regimentul în perioada de perfecționare a regimentului, un detașament mixt cu misiunea de a executa un atac de flanc (director, generalul Caracaș), un alt detașament cu executarea *flangardei diviziei* (director, generalul Săndulescu), iar în garnizoană, la aplicațiile pe teren a comandat un alt detașament.

Ca și în anii precedenți, lt. col. Ioan Nicolin, a susținut o serie de conferințe în cadrul garnizoanei Târgoviște, care s-au bucurat de aprecierile ofițerilor, dar și ale comandantului Regimentului, colonelul Georgescu, dintre care amintim:

– *Procedee topografice cu determinarea și recunoașterile obiectivelor inamice, în defensivă și ofensivă;*

– *Batalionul ocupă, organizează și apără o poziție defensivă;*

– *Comandantul de companie*. Lucrare cu subiect dată de Brigada a XIII-a care formează și o lucrare personală cu idei și analize asupra disciplinei și metodelor de infiltrare a disciplinei la trupă și ofițeri, lucrarea fiind predată ulterior și Corpului V Armată;

– Despre lupta ofensivă a infanteriei precizând câteva chestiuni fixate prin programul Diviziei;

– Conferință publică, cu tema: *Bătălia de la Mărășești*.³⁵

La 21 martie 1927, Ioan Nicolin, a fost avansat la gradul de colonel, în baza Î.D. nr. 812/1927, activând în continuare în cadrul *Regimentului III Dâmbovița nr. 22 Infanterie*, dar cu noi însărcinări: a condus școala ofițerilor în corp, a condus regimentul pe zona de concentrare pregătindu-l în 24 de ore și executând un marș de 70 km, în 12 ore de marș, director al exercițiilor în perioada școlilor de batalion și de regiment, a luat parte la călătoria executată de Corpul V Armată cu comandanții de regimente și l-a înlocuit pe comandantul regimentului, cât timp acesta a fost bolnav, colonelul Georgescu propunând ca Ioan Nicolin să ia comanda regimentului după ieșirea sa la pensie.³⁶ Pentru perioada 1 noiembrie 1926 – 31 octombrie 1927, colonelul Ioan Nicolin a redactat un curs de topografie pentru școlile pregătitoare de ofițeri și a susținut următoarele conferințe:

– *Contribuția eroilor dâmbovițeni la formarea României Mari;*

– *Directivele și programele pentru instrucția ofițerilor în corp;*

– *Trecerea de la Flămânda*.³⁷

În intervalul 1 noiembrie 1927-1 noiembrie 1928, colonelul Ioan Nicolin, a fost numit ca ajutor tactic în cadrul regimentului, de către Brigada a XIII-a Infanterie, fiind citat pe ordinul de zi al batalionului, cu nr. 565 din 26 iulie 1928, fiind remarcat de către noul comandant al regimentului, colonelul Țuțuianu: „...*este un ofițer studios, bine pregătit pentru comanda de regiment, putând face în cele mai bune condițiuni școala ofițerilor și a unui corp de trupă*”.³⁸ De remarcat, că în această perioadă, colonelul Ioan Nicolin a refuzat comanda Regimentului 26 Infanterie, acesta dorind a comanda regimentul în care slujea de ani buni.³⁹

La 8 aprilie 1929, Ioan Nicolin a preluat comanda *Regimentului III Dâmbovița nr. 22 Infanterie*, în baza Î.D. nr. 861/1929, participând în această calitate, la călătoria de instrucție a Corpului V Armată executată în regiunea Odorhei.⁴⁰ În noua calitate de comandant al *Regimentului III Dâmbovița nr. 22 Infanterie*, Ioan Nicolin, a continuat munca aplicativă din anii anteriori, fiind director superior la un exercițiu de batalion (cu tema: *ruperea silită a luptei*), comandant de detașament, director de exerciții la aplicațiile cu detașament și comandant al unei brigăzi de infanterie, la exercițiile din 25-26 octombrie 1930 pe Divizie, primind aprecieri din partea comandantului Brigăzii XIII Infanterie, generalul Ștefan Ionescu, a comandanților Diviziei a XIII-a, generalii Stambulescu și Miciora, a comandantului Corpului V Armată, generalul Olteanu și a Inspectorului general de armată, generalul corp de armată adjutant Angelescu.⁴¹

De asemenea, din inițiativa colonelului Ioan Nicolin a fost ridicat în curtea cazarmei, un monument comemorativ al *Regimentului III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie*, cu sprijinul și bunăvoința domnului Rășcanu (proprietarul unei turnătorii în bronz din București), care a executat turnarea bustului colonelului Băltăreț, a unui bancher bucureștean pe nume Vasiliu-Bolnavu care a contribuit cu 30 000 lei⁴², a profesorului Vasile Blendea care a contribuit cu un credit de 10 000 lei, precum și a Primăriei Târgoviște care a votat în consiliul comunal alocarea a 20 000 lei necesari finalizării monumentului.⁴³ Monumentul din cazarma de la Teiș⁴⁴, a fost inaugurat la 21 mai 1931 cu ocazia sărbătoririi centenarului înființării *Regimentului III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie*, solemnitate la care au participat elevii liceului

militar Nicolae Filipescu de la Mănăstirea Dealu, Regimentul Cărelor de luptă și Școala de Cavalerie, precum și cu participarea autorităților locale civile, a veteranilor din războiul de la 1877-1878 și a invalizilor din războiul național.⁴⁵ Cu această ocazie, la care au mai participat printre alții, Nicolae Ciornei, prefectul județului Dâmbovița; Gonzalv Ionescu, primarul orașului Târgoviște; Ion Anastasiu, fostul comandant al *Regimentului III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie* în timpul campaniei din Bulgaria din 1913; generalul Cibuchi, comandantul garnizoanei; generalul Marcel Olteanu, primul comandant al Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu, colonelul Șendrea, comandantul centrului de recrutare; D. Rădulescu, comandantul Școlii de Cavalerie și a lt. col. Vasiliu Rășcanu, ajutorul comandantului Liceului Militar de la Mănăstirea Dealu, a fost distribuit și Istoricul Regimentului întocmit de colonelul Ioan Nicolin încă din 1930, lucrare de o certă valoare care fusese înmănată însuși regelui Carol al II-lea.⁴⁶ Festivitățile care au celebrat centenarul *Regimentului III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie*, au continuat cu defilarea trupei în uniforme de la 1830 și 1877, procesiune la mormântul eroilor de lângă Spitalul de la Teiș, unde a fost oficiat și un serviciu religios de către protoiereul Alexandru Popescu-Hăbeni, diferite trageri și exerciții demonstrative în poligonul de tragere al regimentului, precum și alocuțiunile comandantului regimentului Ioan Nicolin, ale generalilor Marcel Olteanu și Ion Anastasiu și a prefectului Nicolae Ciornei.⁴⁷ Frumoasa sărbătoare s-a încheiat seara la ora 9, când la Sala de Arme s-a jucat piesa *Curcanii*, de Ventura, de către trupa asociației învățătorilor, iar colonelul Ioan Nicolin a susținut o conferință, vorbind despre armată și rolul acesteia în stat.⁴⁸

Ioan Nicolin și Fugika,
ministrul plenipotențiar al Japoniei

Revenind la cariera militară a colonelului Ioan Nicolin, acesta a comandat între 25 septembrie și 6 octombrie 1932, regimentul pe zona de concentrare a Diviziei a XIII-a, a fost arbitru la atac și director de exercițiu la detașamentul roșu cu partidă dublă, iar la aplicațiile cu cadre din 13-25 octombrie 1932, a fost director de exercițiu la detașamentul în apărare, dar și arbitru pe toată perioada desfășurării aplicațiilor, fiind elogiât de comandantul Brigăzii XIII Infanterie, generalul Cibuchi, dar și de noul comandant al Corpului V Armată, generalul de divizie adjutant I. Florescu.⁴⁹ Pentru scurt timp, colonelul Ioan Nicolin a condus școala ofițerilor superiori din garnizoana Târgoviște între 1 noiembrie 1932 – 1 martie 1933, adică în intervalul cât generalul Cibuchi, a comandat Divizia a XIII-a, fiind propus de acesta pentru a fi admis de Consiliul Superior al Armatei pentru cursul de Comandament.⁵⁰

Anul 1935 s-a dovedit a fi unul de cumpănă pentru colonelul Ioan Nicolin, deoarece în urma inspecției comandantului Diviziei a XIII-a, generalul Cornicioiu, acesta a constatat unele nereguli la Serviciul Mobilizării al regimentului, neglijență în întreținerea dosarelor, a arhivei și unele lucrări necontrolate și nepuse la curent, fiind întocmit procesul verbal de inspecție nr. 352/1935. În acest context, la 1 octombrie 1935, Ioan Nicolin a fost mutat de la comanda *Regimentului III Dâmbovița nr. 22 Infanterie*, la dispoziția Corpului V Armată, iar Consiliul Superior al Armatei nu l-a admis la cursul de comandament, fiind apreciat ca ofițer bun pentru gradul său (art.50, lit.a, L.I.A. 1935), de către superiorii săi, generalul Cornicioiu, generalul de divizie Al. Rizeanu, generalul de divizie Alexandru Gorsky și generalul D. Cibuchi.⁵¹ Totuși, în foaia calificativă pe anul 1936, generalul de divizie Al. Rizeanu comandantul Corpului V Armată, îl caracteriza pe colonelul Ioan Nicolin, ca fiind un ofițer superior încă folositor oștirii românești, care, din motive familiale a fost nevoit să se mute în garnizoana București începând cu 1 iulie 1936, intrând în subordinea Corpului 2 Armată.⁵²

La 15 februarie 1939, Ioan Nicolin a adresat o petiție Ministerului Apărării Naționale în scopul reabilitării sale, solicitând ca pe lângă nota din 1935, să se noteze faptul că a fost o eroare și că cinstea sa este integrală. În acest context, secretariatul general al Ministerului Apărării Naționale, prin nota nr. 7397 din 23 februarie 1939, a trimis reclamația colonelului Ioan Nicolin, pentru

cercetarea cazului, Diviziei a XIII-a. Aceasta, l-a însărcinat prin nota din 13 iunie 1939, pentru cercetarea cazului pe generalul Gherghel Radu, comandantul Brigăzii XIII Infanterie, care, în urma cercetării cazului, a tras următoarele concluzii: „*Bazat pe realitatea faptelor concrete, din care rezultă că cinstea personală a colonelului Ioan Nicolin, nu poate să fie pusă în discuție, în modul cum a aplicat angajarea oamenilor la muncile agricole în vara anului 1935, sunt de părere că este cazul de a se îndrepta aprecierile defavorabile, referitoare la cinstea sa în serviciu*”.⁵³

După reabilitare și ieșirea la pensie, colonelul în rezervă Ioan Nicolin a fost numit comandant al Gărzilor Naționale a Frontului Renașterii Naționale din județul Dâmbovița, constituit ca partid unic în timpul dictaturii autoritare a lui Carol al II-lea și transformat în iunie 1940 în Partidul Națiunii, funcție care nu i-a făcut cinste ofițerului de altădată ce reușise să apere cota 891 a Răchițașului Mic.⁵⁴

Sfârșitul celui care a fost colonelul Ioan Nicolin, a survenit implacabil la 14 februarie 1942, când nici nu împlinise 60 de ani, fiind depus la Biserica Domnească din Târgoviște și organizându-i-se funeralii grandioase, iar serviciul religios fiind oficiat de către un sobor de preoți în frunte cu protoiereul Constantin Nițescu-Zlatian.⁵⁵ De aici, cortegiul a fost însoțit până la depunerea în Cimitirul Central din Târgoviște, de către primarul orașului, comandantul garnizoanei, colonelul Vladimir Constantinescu, ajutorul primarului Lazăr Petrescu, colonelul Dinescu, avocatul N. Georgescu și un detașament de elevi ai Școlii Militare de Ofițeri de Cavalerie, care au executat focuri de armă în memoria celui care slujise cu devotament 21 de ani *Regimentul III Dâmbovița Nr. 22 Infanterie*.⁵⁶

NOTE

1. Arhivele Ministerului Apărării Naționale – Centrul de Păstrare și Studierea Arhivelor Militare Pitești „Radu Rosetti” (în continuare, A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P.), *fond Memorii. Bătrâni, Nr. 6, Ioan Nicolin*, f. 1.
2. *Ibidem*, f. 2.
3. *Ibidem*, f. 12v.
4. *Ibidem*, f. 15.
5. *Ibidem*, f. 17.
6. *Ibidem*, f. 19.
7. Complexul Național Muzeal *Curtea Domnească Târgoviște*, Colecția de istorie modernă și contemporană, *Caiet de însemnări Ioan Nicolin, Decorațiile mele 1906-1937* (în continuare, se va cita Ioan Nicolin, *Decorațiile mele*), pp. 19-20; Dan Gîju,

- Decorațiile mele. Misiune într-un teritoriu ostil*, în *Observatorul Militar*, Anul XIV, nr. 6 (633), 12-18 februarie 2002, Editat de Ministerul Apărării Naționale, București, p. 6; Cornel Mărculescu, *Centenarul războiului balcanic: Ioan Nicolin și Regimentul III Dâmbovița Nr. 22 în Bulgaria (1913)*, în „*Hristica. Revistă de spiritualitate și educație creștin-ortodoxă*”, Editată de militarii din Garnizoana Târgoviște, Nr. 15, Târgoviște, 2013, p. 22.
8. Vezi despre participarea Regimentului III Dâmbovița nr. 22 în campania din Bulgaria în 1913: Nicolae Bănescu, *Însemnări din campanie (22 iunie – 8 august 1913)*, Extras din „*Revista Infanteriei*”, Anul XVII, nr. 201-202, Institutul de Arte Grafice „Universala”, București, 1913, pp. 14-34; Ion Anastasiu, *Avântul Țării. Campania din 1913 în Bulgaria*, Institutul de Arte Grafice, Editură și Librărie „Cartea Românească”, Cluj, 1925, 132 p; Ioan Nicolin, *Istoricul Regimentului III Dâmbovița nr. 22*, București, Atelierele Grafice-Socec S.A., 1930, pp. 31-39; Stoica Lascu, *Campania din Bulgaria (1913). Aprecieri și impresii ale unor participanți români*, în vol. „*Satul Major General în arhitectura organismului militar românesc 1859 – 2009*”, coord. Mihai Chiriță, Marian Moșneagu, Petrișor Florea, Cornel Duță, Centrul Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2009, pp. 66-67; Cornel Mărculescu, *op. cit.*, pp. 24-26.
9. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 20.
- ¹⁰. *Ibidem*, f. 21.
11. Complexul Național Muzeal *Curtea Domnească* Târgoviște, Colecția de istorie modernă și contemporană, *Caiet de însemnări Ioan Nicolin 1914-1937* (în continuare, se va cita Ioan Nicolin, *Caiet de însemnări*), p. 56.
12. Ioan Nicolin, *Decorațiile mele*, pp. 31-33.
13. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 22.
14. Despre participarea Regimentului III Dâmbovița nr. 22 și a lui Ioan Nicolin la primul război mondial, vezi: Ioan Nicolin, *Decorațiile mele...*, pp. 54-98; Corina Voiculescu, *Fondul documentar colonel Ioan Nicolin (II)*, în „*Valachica. Studii și cercetări de istorie și istorie a culturii*”, Târgoviște, 2010, pp. 171-186.
15. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 23; Ioan Nicolin, *Istoricul Regimentului III Dâmbovița nr. 22...*, pp. 154-162.
16. Ioan Nicolin, *Decorațiile mele...*, p. 117; Nicolae Năbârjoiu, *Colonelul Ioan Nicolin-verticalitate și spirit de sacrificiu*, în „*Dâmbovița eroică. Memoria monumentelor. Antologie Eroica. Album*”, coord. George Coandă, Constantin Tănase, Emil Petrescu, Editura Artpress, Târgoviște, 2008, p. 62.
17. Ioan Nicolin, *Decorațiile mele...*, p. 54.
18. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 24-25.
19. Ioan Nicolin, *Caiet de însemnări...*, p. 66.
20. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 26.
21. Ioan Nicolin, *Caiet de însemnări...*, p. 69.
22. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 27.
23. *Ibidem*, f. 29.
24. *Ibidem*, f. 30-31.
25. *Ibidem*, f. 32.
26. *Ibidem*, f. 33.
27. *Ibidem*, f. 33v.
28. *Ibidem*, f. 34.
29. *Ibidem*, f. 35.
30. *Ibidem*, f. 36-36v.
31. *Ibidem*, f. 37
32. *Ibidem*, f. 36.
33. *Ibidem*, f. 38.
34. *Ibidem*.
35. *Ibidem*, f. 38v.
36. *Ibidem*, f. 40-40v.
37. *Ibidem*, f. 40.
38. *Ibidem*, f. 41.
39. *Ibidem*.
40. *Ibidem*, f. 42.
41. *Ibidem*, f. 43.
42. Complexul Național Muzeal *Curtea Domnească* Târgoviște, Colecția de istorie modernă și contemporană, *Legăturile bancherului filantrop Constantin Vasiliu-Bolnavu cu județul Dâmbovița*, p. 3.
43. Arhivele Naționale Istorice Centrale – Direcția Județeană Dâmbovița (în continuare, A.N.I.C.-D.J.D), fond *Primăria orașului Târgoviște*, dosar 19/1930, f. 12-13; Ioan Nicolin, *Istoricul Regimentului III Dâmbovița nr. 22...*, pp. 199-200.
44. Vezi despre structura și componența monumentului din cazarma de la Teiș: Theodor Nicolin, *Târgoviștea mea. Gândind cu inima la trecutul Târgoviștei*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2000, pp. 85-86; Idem, *Periplu târgoviștean – străzi, case, oameni, amintiri* –, vol. I, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2004, pp. 127-128; Corina Voiculescu, *Fondul documentar colonel Ioan Nicolin (I)*, în „*Valachica. Studii și cercetări de istorie și istorie a culturii – 19 –*”, Târgoviște, 2006, pp. 208-209; *Enciclopedia orașului Târgoviște*, coord. Honorius Moțoc, Mihai Stan, George Coandă, Victor Petrescu, Mihai Oproiu, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011, pp. 322-323.
45. A.N.I.C.-D.J.D, fond *Primăria orașului Târgoviște*, dosar 1/1931, f. 2.
46. *Ibidem*, f.7; Theodor Nicolin, *Decorațiile mele*, p. 129.
47. Complexul Național Muzeal *Curtea Domnească* Târgoviște, Colecția de istorie modernă și contemporană, *Dosar privind construirea monumentelor de la Teiș (1930; 1938)*, articolul *Centenarul Regimentului III Dâmbovița Nr. 22*, extras din ziarul *Dimineața* și semnat de T. Dumitrescu.
48. *Ibidem*.
49. A.M.Ap.N. – C.P.S.A.M.P., *loc. cit.*, f. 45.
50. *Ibidem*, f. 46.
51. *Ibidem*, f. 47.
52. *Ibidem*, f. 73.
53. *Ibidem*, f. 74v.
54. Theodor Nicolin, *Periplu târgoviștean – străzi, case, oameni, amintiri* –, vol. II, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2005, p. 210; *Enciclopedia orașului Târgoviște...*, p. 238.
55. Complexul Național Muzeal *Curtea Domnească* Târgoviște, Colecția de istorie modernă și contemporană, *Ferpar referitor la moartea colonelului Ioan Nicolin (decupat ziar)*.
56. *Ibidem*; Theodor Nicolin, *Periplu târgoviștean*, vol. II, p. 211.

Prof. dr. Cornel Mărculescu
Școala Gimnazială „Dora Dalles” Bucșani

REMEMBER

Mihalache Drăghiceanu. Dascăl și bibliotecar

Personalitate a vremii sale, pune bazele învățământului public la Târgoviște, înființând prima școală publică, transformată în Școală normală de învățători.

Se naște probabil în București, pe la 1783. Se trăgea dintr-o familie originară din județul Romanați. Prin căsătoria cu Elisabeta Fusea, se înrudește cu poetul Grigore Alexandrescu. Urmează la București cursurile de la Sf. Sava, fiind elev al lui Gheorghe Lazăr, obținând atestatul pentru organizarea școlilor naționale al Eforiei Școalelor, obținut în martie 1832. A fost repartizat la Caracal, județul Romanați, pentru organizarea școlii. Este solicitat însă de către cârmuitorii Târgoviștei, deoarece „odăile sunt gata” pentru școală, toată obștea orașului cere cu glas tare, să se facă începerea învățaturii, dorindu-l drept institutor pe Mihalache Drăghiceanu, cunoscut în oraș, care mai predase în învățământul particular. Cererea este aprobată de Eforia Școalelor, sosirea în oraș producându-se pe 20 iunie. Din motive obiective școala se va deschide la 13 iulie 1833, deoarece localul nu a fost gata la timp. A condus școala singur până în 1847, când a fost numit ca al doilea profesor Gr. Vlădescu. Din 1848,

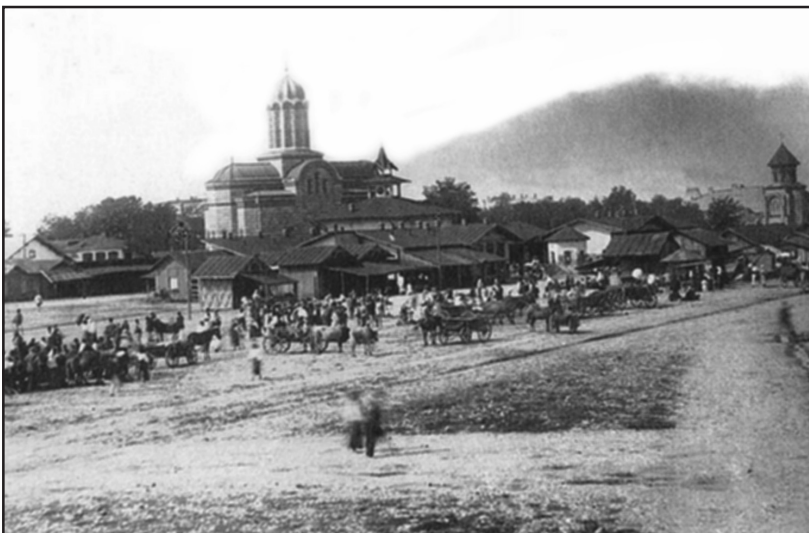
din cauza evenimentelor revoluționare, școlile naționale au fost închise. După demisia lui Mihalache Drăghiceanu, din august 1848, pentru o scurtă perioadă a fost profesor și Ioan Siminogeanul, care rămâne singur Gr. Vlădescu părăsind orașul, fiind suspect de a fi participat la evenimentele revoluționare. În 1851 Mihalache Drăghiceanu este numit de către Eforia Școalelor membru în Comitetul de inspecție al școlilor rurale din județul Dâmbovița. Școlile Naționale, închise din 1848, se redeschid în 1851. În 1855 a fost prezident al magistraturii orașului Târgoviște.

După cum afirma nepotul său, Virgil Drăghiceanu¹, din 1860 se retrage la moșia sa de la Dâmbovicioara, fiind suferind. Moare la 5 februarie 1861.

Același istoric scria despre dispariția sa: „În greua iarnă a anului 1860-1861, M. Drăghiceanu se îmbolnăvește, la moșia sa Dâmbovicioara, examenul candidaților din acel an se face fără să fie de față. Puțin mai târziu, în 5 februarie 1861, își găsește odihna de veci, după o muncă atât de istovitoare, sub o piatră din curtea bisericii Sf. Vineri, ctitorie a neamului său, în curtea fostei școale slavonești, în umbra zidurilor Cetății

Târgoviște, în mijlocul plângerii unui județ întreg, căruia îi sfâșiase, pentru prima oară vălul întunericului și îi arătase razele binefăcătoare ale culturii naționale. Simțămintele de recunoștință exprimate de generațiile de odinioară, vor trebui să fie întreținute și de descendenții lor de azi; dintr-acest îndemn am reamintit în rândurile de față, un trecut nu prea depărtat, dar complet uitat”².

Pe lângă preocupările sale didactice, Mihalache Drăghiceanu va îndeplini și funcția de bibliotecar și pe cea de librar.

Continuând inițiativa cărțurului Petrarhe Poenaru, din 1833, care cerea crearea unor biblioteci pe lângă școlile din Craiova și București, la 9 decembrie 1840 Departamentul din Lăuntru impune organizarea unor biblioteci pe lângă școlile din capitalele de județe: „școlile menționate să fie înzestrate precât puțința și mijloacele vor erta, de bibliotecă cuprinzătoare de orice cărți s-ar publica... urmând a fi așezate într-o încăpere hotărâtă pentru publică învățatură...”³. Astfel, în 1841, s-au înființat biblioteci pe lângă școli în 15 orașe, dintre care amintim: Târgoviște, Ploiești, Râmnicu Vâlcea, Slatina, Târgu Jiu, Caracal, Roșiorii de Vede, Câmpulung, Pitești, Giurgiu, Focșani, Buzău.

Primăriile din orașele de reședință au fost obligate să treacă în bugetele fiecărui an suma de 200 de lei pentru plata cărților. Acestea erau expediate prin grija Departamentului Vorniciei din Lăuntru din care un număr de exemplare, în afara celor oprite pentru bibliotecă, se dădeau ca premii școlare.

La Târgoviște, deschiderea școlii la 13 iulie 1833 se datorează eforturilor lui Mihalache Drăghiceanu. Începând din 1841 acesta va îndeplini și funcția de bibliotecar și pe cea de librar. Prin adresa din 30 decembrie el confirma: „că au primit 73 bucăți de cărți ce s-au trimis... ca să se depue în biblioteca școlii”⁴. De altfel, între 1841-1847 întâlnim o bogată corespondență între Mihalache Drăghiceanu și Primăria orașului în privința aprovizionării bibliotecii cu noi cărți trimise de Departamentul din Lăuntru.

Treptat, bibliotecile școlilor normale încep să se adreseze unei mase de cititori mai amplă decât cea a școlii, devenind un factor important de instrucție, formând nucleul viitoarelor biblioteci publice.

Crescând interesul pentru lectură, Eforia Școalelor se vede nevoită ca la 11 aprilie 1847 să ceară pentru control lista tuturor cărților din bibliotecile școlilor normale. Se păstrează o asemenea listă de cărți din biblioteca Târgoviște, întocmită de Mihalache Drăghiceanu, fiind primul inventar de bibliotecă școlară. El cuprindea următoarele rubrici: numărul „poruncii Eforiei” de expediere a cărților; numărul corespondenței cu care au fost trimise de sfat; anul, luna, ziua expedierii acestui ordin; numărul autorilor și al operelor; numărul grupurilor; **numărul volumelor; numărul de inventar al cărților cuprinse în bibliotecă. Lista inserează 106 titluri, 29 fiind de literatură universală.**

Catalogul menționa, în afara traducerilor care erau cele mai numeroase, și materiale didactice și manuale de specialitate: „Aritmetica” de Francover (tradusă de Eliade), „Gramatica” vornicului Iordache Golescu, „Prințipuri de agricultura” de I. Petrescu, „condici comerciale”, studii istorice („Hronicul moldovlahilor” de Dimitrie Cantemir, „Lecțiile vitejiei ale lui Mihai Vodă”, „Radu al II-lea de la Afumați”), lucrări cu caracter juridic („Pravila” lui Ipsilanti).

Literatura originală era prezentă cu poeziile lui Gheorghe Asachi, P. Mumuleanu, Grigore Alexandrescu (Eliezer și Naftali), Iancu Văcărescu, Ion Cătina, Cezar Bolliac, Dinicu Golescu (Jurnal de călătorie), lucrări dramatice ale lui Costache Caragiale. De asemenea, câteva titluri de periodice: „Curierul de ambe sexe”, „Curierul românesc”, „Adaos literar”, „Almanah”.

După cum am mai amintit, în 1848, din cauza evenimentelor revoluționare și a epidemiei de holeră, cursurile au fost întrerupte. Reluate la puțină vreme, sunt suspendate în toamna aceluiași an de către Eforia Școalelor în întreaga țară, datorită participării multor cadre didactice la revoluție. Printre aceștia se găsea și Grigore Vlădescu, noul profesor al școlii, în locul său fiind numit Ion Siminogeanu⁵. Deși pensionar, Mihalache Drăghiceanu face inventarul bunurilor școlii, printre care și al cărților bibliotecii pe care îl predă magistratului. Școala va fi închisă circa doi ani⁶.

Prin eforturile sale, rămâne o figură luminoasă a învățământului și culturii târgoviștene, ce merită pe deplin a fi menționată când amintim de realizările vechii Cetăți de Scaun, în ceea ce privește contribuțiile aduse spiritualității românești.

Note

1. Virgil Drăghiceanu. „Întemeierea școalelor din Romanați și Dâmbovița de către pitarul Mihail Drăghiceanu, profesorul”, București, 1914, p. 19
2. Idem.
3. D.G.A.S Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, dosar 3390/1840, fila 18.
4. Filiala Arhivelor Statului Dâmbovița, Fondul Primăriei orașului Târgoviște, dosar 14/1841, fila 6.
5. Filiala Arhivelor Statului Dâmbovița, Fondul Primăriei orașului Târgoviște, dosar 33/1848, fila 17.
6. Cf. Florin Dragomir; Victor Petrescu. Lectura publică târgovișteană. Tradiție și actualitate. Târgoviște, Editura Domino, 1998, p. 32-34.

Conf. univ. dr. Victor Petrescu

Gheorghe Buluță. Nume rezonant al bibliologiei românești

Personalitate care a slujit o viață cartea cu credință, pasiune și rezultate de excepție, doctorul în bibliologie, Gheorghe Buluță, a fost un nume rezonant al vieții bibliotecare. Activitatea sa a îmbinat, de peste trei decenii, teoria cu practica biblioteconomică. Din păcate, ne-a părăsit, răpus de o boală necruțătoare pe 11 iunie 2016.

Câteva date biografice sunt necesare pentru susținerea celor afirmate mai sus. Se naște pe 3 martie 1947 în București. Licențiat al Facultății de Limba și Literatura Română, Universitatea București (1971). Doctor în Filologie, specializarea Bibliologie, a aceleiași instituții universitare cu teza „Evoluția modelelor editoriale în România. Tradiții și perspective contemporane” (1983).

A lucrat ca redactor, redactor principal, apoi secretar de redacție la revistele: „Cărți noi”, „Cărți românești”, „Lucefărul” (1971-1984). În perioada 1984- 1987 instructor la Comitetul de Cultură București. Apoi director al Bibliotecii Municipale „Mihail Sadoveanu” București (1987-1996), director general la Direcția Programe Culturale din cadrul Ministerului Culturii (1995-1996). Lector în cadrul Facultății de Litere, secția de Bibliologie și Știința Informării a Universității București (1996-2000) și cadru didactic asociat la Facultatea de Științe Umaniste a Universității „Valahia” din Târgoviște (1997-2001). Din 1998 și până în 2011 (data pensionării) director al Bibliotecii Centrale a Universității de Medicină și Farmacie „Carol Davila” București. De asemenea, expert atestat al Ministerului Culturii și Cultelor în domeniul cărții vechi și bibliofiliei. Membru al unor asociații profesionale: Asociația Bibliotecarilor și Bibliotecilor Publice din România (ABBPR, membru fondator); Asociația Bibliotecarilor din Învățământ (ABIR), Asociația Română de Informare și Documentare (InfoDocRom), American Library Association (ALA), Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România (UZP), Societatea Scriitorilor Târgovișteni (SST, membru fondator, 2005). De asemenea, în 2008 contribuie la înființarea unui grup informal de profesioniști ai cărții și bibliotecilor („Amicala Bibliotecarilor & Bibliofililor”, sub deviza „Amor Librorum Unit Nos”), interesați de istoria și valorile domeniului, dar și de tendințele contemporane în biblioteconomie și știința informării.

În toate aceste activități a urmărit ridicarea ștachetei profesionale în ceea ce privește organizarea bibliotecilor, managementul acestora, aducerea legislației în domeniu la standardele europene, reorganizarea și profesionalizarea învățământului de specialitate.

În ceea ce privește latura teoretică a domeniului, publică lucrări de biblioteconomie: „Biblioteca azi. Informare și comunicare” (2004, în colaborare); „Vademecum legislativ pentru biblioteci” (2004, în colaborare); „Biblioteca în societatea informației” (2007, în colaborare). O preocupare majoră are pentru lucrări în domeniul istoriei cărții, bibliotecilor, bibliologiei în general: „Manuscrise miniaturate și ornate românești din Austria” (1990); „Cultura scrisă la români” (1996); „Scurtă istorie a editurii românești” (1996); „Scurtă istorie a bibliotecilor din România” (2001). În colaborare cu nume importante ale bibliologiei românești (Dan Simonescu, Sultana Craia, Elena Maria Schatz, Corneliu Dima-Drăgan, Doina Banciu, Victor Petrescu) este

autorul unor lucrări în același registru tematic. Dintre acestea amintim: „Pagini din istoria cărții românești” (1981), „Manuscrise miniaturate și ornate din epoca lui Matei Basarab” (1984), „Scurtă istorie a cărții românești” (1994), „Bibliologie românească. Idei, portrete, controverse” (2008), „Târgoviște, vechi centru tipografic românesc” (2008). Colaborează cu studii, articole, recenzii la reviste de specialitate, în mod deosebit la revista „Biblioteca” din al cărei colegiu științific a făcut parte mulți ani. Temele predilecte vizează organizarea, raționalizarea, modernizarea și deversificarea serviciilor de bibliotecă și cercetarea unor aspecte inedite sau mai puțin cunoscute din istoria comunicării scrise în cultura română

Pentru activitatea sa prodigioasă a primit numeroase distincții (printre ele Ordinul Meritul Cultural, în grad de Cavaler, 2004).

S-a înscris în galeria practicienilor și teoreticienilor ultimelor decenii care continuă fructuos strădaniile unor iluștri înaintași, ale fondatorilor bibliologiei românești.

Prin dispariția sa lasă un gol în bibliologia românească.

U.P.

TABLETA DE SCRITOR

JÓZSEF PILDNER

(27.II.1956, Racoș, județul Brașov – 4.VI.2008, Târgoviște)
poet, prozator, traducător, ziarist, editor

După studiile primare și gimnaziale urmează pe cele liceale în Târgoviște la „Ion Heliade Rădulescu” și „Ienăchiță Văcărescu” (1975). Absolvent al Institutului de Mine din Petroșani (1982). În perioada 1982-1989,

profesor de specialitate la Liceul de Petrol din Târgoviște. După 1990 se dedică activității din presă și celei editoriale. Debut publicistic în Dâmbovița (1974). Colaborează la „Tribuna”, „Argeș”, „Astra”, „Ateneu”, „Orizont”, „Albina”, „Magazin istoric”, „Meridian Expres”, „Dreptul la timp”, „Ateneu” (Vancouver, Canada), „Miorița noastră” (New-York, SUA). După 1990, redactor la „Dâmbovița”, „Jurnal de Dâmbovița” și „Realitatea dâmbovițeană” (unde este redactor-șef și director inițiator), „Legea lui Țepeș”, „Jurnalul de Târgoviște”, „Țeapa”, „Semnal eveniment”, „Impact”, „Litere”. Editează publicațiile „Kindia” și „Ghidila Mit Grivn” (unica publicație de avangardă din județ). În 2000 înființează Ed. Pildner & Pildner, pe care a condus-o până la dispariția sa, unde, împreună cu fiul său, va edita numeroase titluri de cărți ale unor oameni de cultură și știință din țară și județ. Debut editorial cu volumul de versuri „Iubirile mele” (2002), urmat de „Anotimpurile mele” (2004). Îngrijește, în colaborare, ediții ale unor scriitori târgovișteni: Ion Calboreanu, Ștefania Stâncă, Virgil Drăghiceanu, dar și „Mitul Mitei” (despre Mite Kremnitz). Traduce din Rabindranath Tagore (împreună cu Monika Brosovsky-Boriga). Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni.

Să mai urcăm în turn, Maria

Maria, hai să mai urcăm în turn,
S-avem doar noi Cetatea la picioare,
Să fim stăpâni pe burgul taciturn,
Până-n chindii, sub razele de soare.

Să ne-amintim de anii din trecut,
Când numărăm în gând fiecă treaptă,
Când dragostea cu noi a petrecut
Cea mai frumoasă noapte și mai dreaptă

Toți ochii ne priveau și jinduiau
După iubirea ce urma să fie.
Și șoldurile tale unduiau,
În ritm de dans, curată apă vie.

Toți te poșteau, toți te voiau a lor,
Dar numai eu avui de tine parte,
Cu sufletu-mi mereu prea plin de dor,
Te-am luat cu mine într-o altă parte.

Și ne-am iubit, Măria, cu mult rost,
Așa cum dragostea mereu o cere,
Și tot visez la clipa care-a fost,
Și inima-mi începe iar să spere.

Nicio iubire n-a fost ca aceea,
Și nimenea n-a împlinit destinul,
Tu-ntruchipezi de-atunci mereu femeia
Ce știe dragostei să-i dea tainul.

Maria, te iubesc ca niciodată,
Ca soarele, ca stelele, ca luna,
Ca un copil ce râde-ntâia dată,
Maria, cum ești tu nu e nici una.

De-ai ști, Maria, cât mi-e dor de tine,
Și cât tânjesc după iubirea ta,

De-am mai avea din timpul care vine,
M-ai mângâia și-apoi m-ai săruta.
Dar ce sunt anii, ce ni-i viața toată?
Doar amintiri și-n rest, absurdul hău.
Cât de frumos ar fi să se mai poată
Să amânăm părerile de rău.

Noi ne tot ducem, ne tot pierdem mult,
Doar turnu-i drept și neclintit, de stâncă,
În mine-i dor, și-i vis și e tumult –
Și știu că treptele-i ne-așteaptă încă.

Te-aș săruta, te-aș strânge iar la piept,
Și-apoi ți-aș arăta frumosu-mi târg,

Vino, Maria, n-am timp să te-aștept,
Și viața-mi piere cu întregu-i sârg.

O, Doamne, ce n-aș da să fie iar,
O zi ca ziua ce-am trăit-o-atunci
Să pot să-ți dau, din nou, iubirea-n dar,
O, viața mea, de ce mă tot arunci?

Ți-s ochii triști și-s iar îndrăgostit,
De-am mai putea urca în turn o dată,
Să îți tot spun ce nicicând n-am rostit,
Lâng-o ureche de iubită fată.

(Din volumul „Anotimpurile mele”.
Editura Pildner&Pildner, Târgoviște, 2004)

MIHAI IURCU

(24.10.1947 – 16.10.2015, Târgoviște)

prozator, poet și publicist

Studii primare, gimnaziale și liceale, la „Grigore Alexandrescu” din Târgoviște. Absolvent de studii economice în București (1971). Lucrează ca economist sau în cercetare la întreprinderea de Utilaj Petrolier Târgoviște. Din

1980, doctor în economie cu tema „Ergoestetica industrială”. Mai întâi cadru didactic asociat la Academia de Studii Economice București, apoi lector, conferențiar la Universitatea „Valahia” din Târgoviște. Profesor, prodecan al Facultății de Științe Economice din cadrul universității târgoviștene. Unul din fondatorii Universității „Valahia” din Târgoviște. Din 2013 i se atribuie titlul de Doctor Honoris Causa al acestei instituții. Din 1990 până în 1996 activitate politică ca membru al Senatului României.

Participă la sesiuni naționale și internaționale pe teme de ergonomie: Târgoviște (1972), București (1974), Burgas (Bulgaria, 1975). Expert internațional pe probleme de concurență. Autor sau coautor al unor cercetări cu aplicabilitate în economie în domeniul ergonomie, al fabricării de armături industriale. Lucrări de

specialitate, semnificative pentru pregătirea viitorilor economiști: **Organizarea ergonomică a muncii** (2004); **Interferență. Complementaritate. Grad de reflexie în sistemul ergonomie** (2004).

Debut editorial cu volumul „Dolari de împrumut”. Urmează: „În umbra cortinei politice” (2007); „Dulce și amar” (2008); „Jocuri murdare” (2010); „Decăderea condiției umane” (2011).

Poezie și proză autentică, de mare încărcătură emoțională se citește reflectând asupra destinului fiecăruia dintre noi.

Dedică numeroase pagini orașului natal, vechii Cetății de Scaun.

Volum de poezii: „O floare de nufăr plutind...” (2004); „Lacrima căprioarei” (2006); „Viață adunată” (2007); „La braț cu viața” (2014); „Din nou la viață” (2015).

Orașul meu, bătrânul burg – Târgoviște

Mergând cu gândul la plimbare,
Pe străzi lăsate în trecut,
Nostalgia simt că doare,
Istoria, apasă ca-avut!

Privind, admir și mă gândesc
La tot ce pot să regăsesc

Acum, când timpul a trecut
Și peste mine și peste El,
Îmbătrânind, dar nu la fel!

Prezentul apasă-n amintiri!
Am trăit multe iubiri
Cu bucurii, plăceri, dezamăgiri,
Dar și sentimente adevărate,
De timp prin tine încrustate,
Orașul meu și-n gând și-n fapte!

Schimbări sunt multe, evidente,
Dar și vestigii concludente.
Și Tu, bătrânul meu oraș
În mine astăzi încă lași
Un dor, de timpul ce-a trecut.
Căci, aici eu m-am născut
Și tot aici am și crescut.

Printre ruine și betoane,
Printre blocuri cu balcoane,
Istoria îți este aparte.
E scrisă evident în toate
Și consemnată-n multe acte!

Aici am scris destulă carte,
Și viața pură mi-a dat parte
De onoare și dreptate,
Ce le-am simțit cu tine-n parte!

Plecat cu gândul la plimbare
Pe străzi apăsate de trecut,
Nostalgia încă mă mai doare,
Orașul meu, bătrânul burg!

Printre ruine azi suspin
Și-n fața ta, istorie, mă-nchin!
Orașul meu, trecut sublim
Mi-ai dat și mie un destin!

*

Târgoviște, orașul meu natal,
Suport real în ideal,
Primește-mă în a ta țărână,
Să dorm liniștea străbună!

Primește-mi trupul în pământul tău
Când voi fi chemat de Dumnezeu!
Ca visele și trăirile împlinite
Să fie aici desăvârșite!

*(Din vol. „La braț cu viața”,
Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2014)*

Târgoviște, marea cetate!

Târgoviște, orașul meu cetate,
Cu ruine și istorii consemnate,
De secole tu porți patina sorții
Trăirilor, lăsați-n umbra morții!

Oraș, între dealuri așezat,
De-o geografie bine protejat,
Ai făurit, prin timpurile bune,
O istorie, cu marele tău nume!

Privesc cu nostalgie la ruine,
Gândindu-mă cea fost cândva la tine,
Când erai o falnică cetate,
Acum istorie, mai mult de jumătate!

Ruinele cuprinse de tristețe
Își plâng uitata bătrânețe!
În tăcerea timpului apus
Stau amintiri cu mit sedus!

Și tumul care le păzește
La înălțime le privește,
Apăsați de vremuri, azi trecute,
Când el trona în zări necunoscute!

Mă întristează azi cernitul peisaj
Ce-l întâlnesc chiar și-n pavaj,
Cu vestigii mușegăite și lăsați
În zone vechi, acuma rău famate!

Ce e istorie, la tine-i un trecut,
Dar ce-i prezent, e greu de conceput!
Căci tu, orașul meu de viață
Pari mai bătrân, cu sufletul de gheață!

Simt în mine cum se varsă timpul
Și nostalgia toamnei, anotimpul!
Totul îmi pare o mare apăsare,
Orașul meu, în plină delăsare!

Regretele sunt în mine cu duiumul,
Parcă le văd umplându-mi drumul!
Mă doare această nepăsare,
Aducând înjur uitare și trădare!

Chiar și Mircea și Mihai,
Voievozi atunci cu mare hai,
Se revoltă astăzi în mormânt,
N-am protejat ce e mai sfânt!

Oraș lăsat în mare suferință,
În agonie, cu o bună știință!
Istorie plină de istorii,
Cetate cu destule glorii!

TINERE CONDEIE

Confesiunile unui artist

Da, sunt artistă și trăiesc zilnic viețile a mii de oameni. Indiferent că-i cunosc sau nu, indiferent că ei chiar au trăit sau trăiesc ceva sau doar le atribui eu povești, cert e că pot fi fiecare om care trece pe lângă mine pe stradă, pot lua decizii în locul tău, îți pot împrumuta viața și să o trăiesc mai bine. Sunt artistă și pot să scot cele mai superbe flori din cel mai dezgustător noroi, pot lumina cele mai întunecate străzi, pot dărâma cele mai puternice bariere și pot îmbrățișa cele mai singuratiche inimi. Pot să dau viață oricui, pot să creez lumi și zeități și pot să pavez drumuri cu emoții. Te pot face să simți ce-am simțit eu c-au simțit alții, te pot îngropa în agonie și te pot ridica în extaz.

În ciuda a câte pot face și a cât ador ceea ce fac e totuși ceva ce oamenii nu înțeleg despre artiști. Simțim lucrurile mult mai puternic și mai profund decât oricare dintre voi. Noi trebuie să simțim în așa fel încât să înțelegem fiecare moleculă a emoției și să vă facem și pe voi apoi să vă puneți în mișcare toate emoțiile. Trebuie să simțim pentru cel cu care empatizăm, pentru noi și pentru voi. Asta e cel mai epuizant efort al artistului pe care nimeni nu-l înțelege sau apreciază.

Îmi asum zilnic mii de vieți. Îmi asum bucuriile lor, tristețile, dezamăgirile, entuziasmul și orice alt sentiment sau acțiune. Empatizez până în punctul în care aproape îmi asum viața respectivului om și deja încep să iau decizii în locul lui. Și dacă nu am oameni în jur cu care să empatizez, nu-i nimic. Le dau eu naștere. Îi construiesc de la 0 și îmi asum viața lor. Despărțesc viața mea în sute de fragmente și gândesc teorii despre cum s-ar descurca un

anumit caracter în aș asuma viața mea. Știu că toți oamenii își fac în cap tot felul de filme, dar nu toți pot plânge sau să râdă haotic la un simplu flash. Și mai ales, puțini sunt capabili să îi facă și pe ceilalți să înțeleagă ce simt.

Nu te strădui să mă înțelegi. N-ai cum. Sunt prea multe persoane concomitent și în același timp nu sunt nimeni. Mereu voi fi copila fragilă și puternică, emotivă și fără sentimente, empatică și indiferentă, jucăușă și îmbufnată. Sunt artist și îmi asum identitatea mea de creator. Nici măcar nu știu dacă eu însămi sunt chiar eu sau tot un alt personaj. Tu știi cine sunt?

Claudia G. Badea

Este studentă la Facultatea de Științe Politice, Litere și Comunicare din cadrul Universității „Valahia” Târgoviște și participant activ în cadrul programului „Seara de carte”, organizat de Biblioteca Județeană „I. H. Rădulescu” Dâmbovița.

Principala bibliotecă publică a județului, pune la dispoziția utilizatorilor un fond de aproximativ 330.000 documente: cărți, periodice, materiale audio-video și non-publicații. Instituția servește interesele de informare, studiu, lectură, educație și recreere ale utilizatorilor din municipiul Târgoviște și întreg județul Dâmbovița, asigurând accesul nediscriminatoriu la propriile fonduri.

SERVICIILE

- Serviciul Relații cu publicul, animație culturală și informare bibliografică
- Compartiment Dezvoltare, evidență, prelucrarea colecțiilor
- Compartiment Coordonare metodică și formare
- Compartiment IT
- Compartiment Financiar-contabil
- Compartiment Resurse umane și juridic

Secția de Împrumut pentru Adulți „Mircea Horia Simionescu”

– Pune la dispoziția utilizatorilor un fond documentar cu caracter enciclopedic;

- Permite accesul liber la raft;
- Practică împrumutul la domiciliu;
- Organizează rafturi tematice de recomandare și prezentare a ultimelor noutăți intrate în colecțiile bibliotecii.

E-mail: imprumutadultisectie@yahoo.com

Secția Periodice-Legislație / Informare bibliografică „Elena Văcărescu”

– Pune la dispoziția utilizatorilor un fond de volume cuprinzând periodice românești și străine din anul 1965 până în prezent. Oferă:

- colecțiile complete ale mai multor publicații periodice;
- consultarea ziarelor și revistelor în sală de lectură cu 16 locuri;
- acces la baza de date de legislație Lex Navigator;
- consultarea Monitorului Oficial on-line, a colecției de legi, anualelor bibliografice și statistice;
- imprimarea documentelor legislative.

E-mail: sectiaperiodice@yahoo.com

Secția Colecții Speciale „Constantin Cantacuzino”

– Pune la dispoziția utilizatorilor un bogat fond de documente vechi, rare, bibliofile.

– Fondul secției este compus din: carte veche românească și străină; carte cu însemnări manuscrise; fondul scriitorilor dâmbovițeni; colecția de manuscrise literare românești; ediții bibliofile românești și străine; ex-librisuri; colecția de cartofilie; microfilme (ale revistelor și ziarelor apărute de-a lungul anilor în limitele geografice ale județului Dâmbovița);

– Condiții de studiu în sală special amenajată cu 10 locuri, dotată cu aparat pentru studierea microfilmelor.

E-mail: colectiispeciale@yahoo.com

Secția Multimedia-Internet „Nicolae Grigorescu”

– Pune la dispoziția utilizatorilor un fond de carte din domeniul artelor, precum și documente multimedia (CD-uri, DVD-uri, discuri, casete audio și cărți Daisy pentru persoanele cu deficiențe de vedere);

– Oferă:

- acces gratuit la Internet pe 10 stații de lucru;
- vizionări de filme artistice, documentare, desene animate pe 4 stații de lucru;
- redactare, imprimare și scanare de documente;
- acces la soft-uri educative și cursuri de învățare a limbilor străine.

E-mail: sectia_de_arta@yahoo.com

Centrul de informare comunitară și europeană – Europe Direct Târgoviște

– acces la informații, consultanță privind legislația, politicile, programele de finanțare ale UE la sediu și prin intermediul site-ului www.edtargoviste.ro;

– posibilitatea cetățenilor de a comunica instituțiilor U.E. reacțiile lor sub forma unor întrebări, opinii și sugestii;

– calculatoare cu acces gratuit la Internet;

– acces liber la publicații gratuite;

– informații OSIM;

– informații culturale;

Contact: Telefon: 0345100581;

Fax: 0345100582;

E-mail: office@edtargoviste.ro

www.edtargoviste.ro.

Secția Carte Tehnico-Științifică „Nicolae Ciorănescu”

– Pune la dispoziția utilizatorilor un fond de carte din domeniile: informatică, inginerie, medicină, construcții, industrie, agricultură, știință, economie;

– Permite accesul liber la raft;

– Practică împrumutul la domiciliu.

E-mail: sectiatehnica@yahoo.com

Secția Carte în Limbi Străine

– Pune la dispoziția utilizatorilor un fond documentar în limbile: franceză, engleză, spaniolă, italiană, bulgară, rusă, germană, din toate domeniile cunoașterii;

– Practică împrumutul la domiciliu.

Filiala pentru Copii

„Ioan Alexandru Brătescu-Voinești”

(Str. Calea Domnească, Nr. 8)

– Pune la dispoziția utilizatorilor un fond de carte adecvat publicului tânăr.

– Acces gratuit la Internet pe 4 stații de lucru;

– Împrumut la domiciliu;

– Vizionări de filme și desene animate.

E-mail: sectiapentrucopii@yahoo.com

Sala de Lectură „Grigore Alexandrescu”

– Pune la dispoziția utilizatorilor un bogat fond enciclopedic de documente.

– Oferă:

• condiții de studiu în sală specială, cu 35 de locuri;

• posibilitatea de a fotocopia din documentele consultate impuse de regulament.

E-mail: lecturabjdb@yahoo.com

Periodic, biblioteca organizează, la sediile proprii sau ale partenerilor, programe culturale, de informare sau de recreere destinate tuturor categoriilor de vârstă.

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

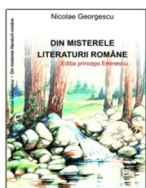
(15 ianuarie 2016)

Consiliul Județean Dâmbovița
Biblioteca Județeană „I. H. Rădulescu” Dâmbovița
Centrul Județean de Cultură Dâmbovița
Societatea Scriitorilor Târgovișteni

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

DIN PROGRAM:

☞ „Ediția principeș Eminescu - o carte de autor”
Conferință susținută de prof. univ. dr. Nicolae Georgescu

☞ Lansare de carte
„Din misterele literaturii române”
Ediția principeș Eminescu
Autor: Nicolae Georgescu

☞ Moment poetic
Susținut de poeți ai Societății Scriitorilor Târgovișteni

☞ Moment muzical
Susținut de Cvintetul Centrului Județean de Cultură Dâmbovița

Sediul Bibliotecii Județene Dâmbovița
Str. Stelea, Nr. 2
15 ianuarie 2016
Ora 11⁰⁰

PREZENTARE CARTE REGALĂ

(25 aprilie 2016)

CURTEA & VECHÉ

LANSARE DE CARTE ȘI SESIUNE DE AUTOGRAFE

Regalitatea, astăzi

de Principele Radu al României

*Margareta.
Mărturia unui sfert de veac regal*

de Sandra Gătejeanu-Gheorghe

În prezența Alteței Sale Regale Principele Radu al României

Luni, 25 aprilie 2016, ora 17:35
Biblioteca Județeană
„Ion Heliade Rădulescu”, Dâmbovița
Str. Stelea, nr. 2, Târgoviște

